

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ค. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๗๐/๒๕๕๕

คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๘๗๘/๒๕๖๐

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๘ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐

ระหว่าง	{	นายชนากรณ์ นุชนารถ	ผู้ฟ้องคดี
		ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย ที่ ๑ ธนาคารแห่งประเทศไทย ที่ ๒	
		คณะกรรมการธนาคารแห่งประเทศไทย ที่ ๓	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ และการกระทำความผิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามยื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๕๑๔/๒๕๕๓ หมายเลขแดงที่ ๑๒๕๑/๒๕๕๕ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และได้ออกจากงานเนื่องจากเกษียณอายุเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ ได้รับเงินเดือนเดือนสุดท้ายในอัตรา ๑๓๒,๐๐๐ บาท และค่าครองชีพ ๓,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน

/๑๓๕,๐๐๐ บาท...

๑๓๕,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีร่วมกับนายชาญวุฒิ ธนพัฒน์ไพบูลย์ ซึ่งเป็นตัวแทนผู้เกษียณอายุ ปี พ.ศ. ๒๕๕๒ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๒ ถึงผู้อำนวยการอาวุโส ฝ่ายทรัพยากรบุคคล ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กำหนดระเบียบหรือข้อบังคับของธนาคารเพื่อให้พนักงานและลูกจ้าง ได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดในมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง (๕) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ และปฏิบัติตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายค่าชดเชยให้ผู้ฟ้องคดีรวม ๔๕ คน ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับแจ้งผลการดำเนินการจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๓ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ขอให้จ่ายค่าชดเชยกรณีเลิกจ้างตามกฎหมาย เนื่องจากการออกจากงาน โดยการเกษียณอายุเข้าข่ายเป็นการเลิกจ้างประเภทหนึ่งที่มีสิทธิได้รับค่าชดเชย ตามมาตรา ๔ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง และมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง (๕) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ กำหนดให้กิจการของธนาคารแห่งประเทศไทยไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้จัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้ประโยชน์ตอบแทน สวัสดิการ และสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ แก่พนักงานไว้แล้ว และประโยชน์ตอบแทนที่พนักงานได้รับตามระเบียบและข้อบังคับของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในปัจจุบันไม่น้อยกว่าประโยชน์ตอบแทนตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์แล้ว ซึ่งผู้อำนวยการอาวุโส ฝ่ายทรัพยากรบุคคล ได้มีหนังสือ ที่ ผทบ. (๒ก) ๑๖/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๓ แจ้งผลการพิจารณาดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามเป็นการกระทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และจงใจละเว้นการปฏิบัติหน้าที่หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับค่าชดเชยตามกฎหมาย จึงยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้น

/ขอให้...

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามร่วมกันปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับค่าชดเชยไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน โดยให้ระเบียบหรือข้อบังคับดังกล่าวมีผลบังคับใช้กับผู้ฟ้องคดีด้วย

๒. เพิกถอนหนังสือ ที่ ผทบ. (๒ก) ๑๖/๒๕๕๒ (ที่ถูกคือ ๑๖/๒๕๕๓) ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๓ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุโดยไม่ได้รับสิทธิประโยชน์ตามมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง (๕) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบกับมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑

๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามร่วมกันหรือแทนกันจ่ายค่าชดเชยให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง (๕) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ในค่าจ้างอัตราสุดท้ายสามร้อยวันของเงินเดือนเดือนสุดท้าย ๑๓๒,๐๐๐ บาท และค่าครองชีพ ๓,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๑,๓๕๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี จากต้นเงิน ๑,๓๕๐,๐๐๐ บาท นับแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ จนถึงวันฟ้องเป็นเงิน ๒๐๒,๕๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๑,๕๕๒,๕๐๐ บาท

๔. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามร่วมกันหรือแทนกันจ่ายดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี จากต้นเงิน ๑,๓๕๐,๐๐๐ บาท นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑

๕. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามร่วมกันหรือแทนกันจ่ายเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ๑๕ ของค่าชดเชยที่ค้างจ่ายทุกระยะเวลาเจ็ดวันนับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จตามมาตรา ๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามให้การว่า ก่อนการแก้ไขพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ โดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ กิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับยกเว้นไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน

/และกฎหมาย...

และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ ในการพิจารณาออกข้อบังคับ ระเบียบ หรือคำสั่งของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการบริหารบุคคล สวัสดิการ สิทธิประโยชน์ ได้ดำเนินการ โดยพิจารณาถึงการดูแลพนักงานและลูกจ้างให้เป็นไปตามกฎหมายดังกล่าวอยู่แล้ว ดังที่ปรากฏในเหตุผลแนบท้ายพระราชกฤษฎีกากำหนดรัฐวิสาหกิจที่พระราชบัญญัติ แรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๓ ไม่ใช่บังคับ พ.ศ. ๒๕๔๔ แต่เมื่อพระราชบัญญัติ ธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ได้ดำเนินการเพื่อให้เกิดความรอบคอบรัดกุมยิ่งขึ้น โดยได้ดำเนินการ ดังนี้

(๑) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งที่ ท ๙๒/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๑ แต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อศึกษา พิจารณา และปรับปรุงระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับค่าตอบแทน สวัสดิการ และสิทธิประโยชน์ต่างๆ ของพนักงานและลูกจ้างให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติ ธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยมีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบ ในการกำหนดขอบเขตและแนวทางการปรับปรุงระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับค่าตอบแทน สวัสดิการ และสิทธิประโยชน์ต่างๆ ของพนักงานและลูกจ้าง การพิจารณาความเหมาะสม การปรับปรุงหลักเกณฑ์ต่างๆ การกำหนดรูปแบบและดำเนินการจัดทำระเบียบหรือข้อบังคับ เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว และสรุปข้อมูลและนำเสนอต่อคณะกรรมการ บริหารบุคคลเพื่อพิจารณา ตัดสินใจในระดับนโยบายก่อนนำเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓

(๒) เมื่อวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๑ ในการประชุมคณะกรรมการบริหารบุคคล ครั้งที่ ๑๒/๑๕๕๑ คณะทำงานได้สรุปข้อมูลและนำเสนอต่อคณะกรรมการบริหารบุคคล พิจารณาการกำหนดขอบเขตและแนวทางปรับปรุง การพิจารณาความเหมาะสมการปรับปรุง และการกำหนดรูปแบบและดำเนินการจัดทำระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับค่าตอบแทน สวัสดิการ และสิทธิประโยชน์ต่างๆ ของพนักงานและลูกจ้างให้มีความสอดคล้องกัน โดยในเรื่องค่าชดเชยการเลิกจ้างกรณีออกจากงานโดยไม่มีความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ คณะทำงานได้เสนอว่า คณะทำงานฯ ได้ศึกษาข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เห็นว่ามีประเด็นที่ต้องพิจารณาในรายละเอียดโดยเฉพาะกรณีพนักงาน ที่ออกจากงานเนื่องจากเกษียณอายุ จึงได้มีหนังสือหารือไปยังสำนักงานคณะกรรมการ กฤษฎีกา เพื่อพิจารณาแนวทางดำเนินการโดยเร่งด่วน... ซึ่งคณะกรรมการบริหารบุคคล ได้มีมติเห็นชอบให้นำเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาอนุมัติตามแนวทางพิจารณาของ คณะทำงาน

/(๓) เมื่อวันที่ ๑๗...

(๓) เมื่อวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือถึงเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ขอรบายแนวทางปฏิบัติตามพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๑ ในส่วนที่เกี่ยวกับค่าชดเชยกรณีเลิกจ้างตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และการเทียบเคียงประโยชน์ตอบแทนกับกฎหมายว่าด้วยประกันสังคม โดยในเรื่องค่าชดเชยดังกล่าว ได้ขอหารือว่า ๑.๑ กรณีพนักงานครบเกษียณอายุตามข้อบังคับของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่กำหนดให้พนักงานพ้นจากตำแหน่งและออกจากงานเมื่ออายุครบ ๖๐ ปี โดยพนักงานที่อยู่ในระบบบำนาญ บำนาญจะได้รับเงินบำนาญ บำนาญ ส่วนพนักงานที่อยู่ในระบบกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ก็จะได้รับเงินจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทยกรณีเกษียณอายุ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จัดผลประโยชน์ตอบแทนตามระบบบำนาญหรือกองทุนสำรองเลี้ยงชีพนี้ จะถือว่าพนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่ากฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานหรือไม่ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะต้องจ่ายค่าชดเชยตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานให้แก่พนักงานที่เกษียณอายุหรือไม่ ๑.๒ หากเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องจ่ายค่าชดเชยแก่พนักงานครบเกษียณอายุแล้ว ตามพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทยที่แก้ไขแล้ว มาตรา ๒๕ กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจหน้าที่กำหนดข้อบังคับเกี่ยวกับการกำหนดเงินเดือน เงินอื่นๆ รวมทั้งการให้กู้ยืมเงินเพื่อการสงเคราะห์ การให้สวัสดิการต่างๆ แก่พนักงาน ลูกจ้าง หรือผู้ซึ่งพ้นจากงาน และครอบครัวของบุคคลดังกล่าว ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะต้องดำเนินการออกข้อบังคับว่าด้วยการจ่ายค่าชดเชยให้แก่พนักงานที่ครบเกษียณอายุก่อน จึงจะจ่ายเงินให้แก่พนักงานที่เกษียณอายุหรือไม่

(๔) เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ได้มีหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แจ้งความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) ที่ได้พิจารณาข้อหารือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าว โดยคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) เห็นว่า การพิจารณาข้อหารือทั้งสองประเด็นจะต้องพิจารณาจากข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทยว่า ได้มีการกำหนดประโยชน์ตอบแทนในกรณีดังกล่าวไว้อย่างไร และเป็น การให้ประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่ากฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และกฎหมายว่าด้วยประกันสังคมหรือไม่ ซึ่งเป็นกรณีปัญหาข้อเท็จจริงที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะต้องเป็นผู้พิจารณา ไม่ใช่ปัญหาข้อกฎหมายที่คณะกรรมการกฤษฎีกาจะต้องวินิจฉัยแต่อย่างใด อนึ่ง คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) มีข้อสังเกตเพิ่มเติมว่า ในการพิจารณาดำเนินการกำหนด

/ประโยชน์ตอบแทน...

ประโยชน์ตอบแทนให้แก่พนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งจะต้องไม่น้อยกว่ากฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ ตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ นั้น เนื่องจากประโยชน์ตอบแทนของลูกจ้างที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ เป็นเพียงประโยชน์ตอบแทนขั้นต่ำที่ลูกจ้างจะต้องได้รับเท่านั้น ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงต้องพิจารณาว่าประโยชน์ตอบแทนที่พนักงานและลูกจ้างได้รับอยู่แล้ว โดยรวมทั้งหมดตามระเบียบหรือข้อบังคับของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในปัจจุบันไม่น้อยกว่าประโยชน์ตอบแทนตามกฎหมายดังกล่าวหรือไม่ โดยไม่ต้องพิจารณาผลประโยชน์ตอบแทนเปรียบเทียบกันเป็นรายกรณี ผู้ฟ้องคดีเป็นอดีตพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เข้าปฏิบัติงานเมื่อวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๑๒ และได้ออกจากงานเนื่องจากเกษียณอายุเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ โดยผู้ฟ้องคดีอยู่ในลำดับที่ ๑๑ ของรายชื่อพนักงานที่ครบเกษียณอายุ และผู้ฟ้องคดีได้รับประโยชน์ตอบแทน สวัสดิการ และสิทธิประโยชน์ต่างๆ จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามข้อบังคับระเบียบและคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ครบถ้วนทุกประการ ต่อมา เมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีได้มอบอำนาจให้นายชาญวุฒิ ธนพัฒน์ไพบุย์ ในฐานะตัวแทนพนักงานที่เกษียณอายุ ปี พ.ศ. ๒๕๕๒ มีหนังสือถึงผู้อำนวยการอาวุโส ฝ่ายทรัพยากรบุคคลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อเรียกร้องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กำหนดระเบียบหรือข้อบังคับเพื่อให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๑๘ (๕) และปฏิบัติตามพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๑ โดยขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายค่าชดเชยให้แก่พนักงานที่เกษียณอายุ ปี พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยผู้อำนวยการอาวุโส ฝ่ายทรัพยากรบุคคล ได้มีหนังสือที่ ผทบ. (๒ก) ๗/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๒ แจ้งนายชาญวุฒิ ว่า ตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ กำหนดให้กิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ และพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้จัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้ประโยชน์ตอบแทน สวัสดิการ

/และสิทธิประโยชน์...

และสิทธิประโยชน์ต่างๆ แก่พนักงานไว้แล้ว โดยประโยชน์ตอบแทนที่พนักงานได้รับ โดยรวมทั้งหมดตามระเบียบและข้อบังคับของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในปัจจุบันไม่น้อยกว่า ประโยชน์ตอบแทนตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ตามพระราชบัญญัติ ประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ และพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ ทั้งนี้ เป็นไปตาม ความเห็นของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๘๓๖/๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้มี หนังสือลงวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งไม่จ่ายเงินค่าชดเชยกรณีเลิกจ้าง ตามกฎหมาย ถึงผู้อำนวยการอาวุโส ฝ่ายทรัพยากรบุคคล ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แจ้งว่า ผู้ฟ้องคดีได้ร่วมกับนายชาญวุฒิมิหนังสือลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๒ ถึงผู้อำนวยการอาวุโส ฝ่ายทรัพยากรบุคคล เพื่อขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายค่าชดเชยแก่พนักงานที่เกษียณอายุ ปี พ.ศ. ๒๕๕๒ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับการตอบจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อีกทั้งขาดการติดต่อกับ นายชาญวุฒิ ผู้ฟ้องคดีจึงขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แก้ไขปรับปรุงข้อบังคับ ตลอดจนระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการจ่ายค่าชดเชยกรณีเกษียณอายุตามพระราชบัญญัติ คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง (๕) ซึ่งควรพิจารณาดำเนินการ กำหนดประโยชน์ตอบแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีรวมถึงพนักงานคนอื่น โดยต้องไม่น้อยกว่าที่ กฎหมายคุ้มครองแรงงานกำหนดไว้ ซึ่งผู้ฟ้องคดีพึงได้รับค่าชดเชยไม่น้อยกว่าอัตราสุดท้าย สามร้อยวันเป็นเงินจำนวนไม่น้อยกว่า ๑,๓๕๐,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีจึงขออุทธรณ์คำสั่ง ไม่จ่ายค่าชดเชย เนื่องจากเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และคำพิพากษาฎีกา ที่ ๘๘ - ๘๒/๒๕๒๔ และคำพิพากษาฎีกาที่ ๓๑๗ - ๓๒๔/๒๕๒๔ ซึ่งได้พิพากษาว่า การออกจางานโดยการเกษียณอายุเข้าข่ายเป็นการเลิกจ้างประเภทหนึ่งที่ได้รับค่าชดเชย โดยไม่สามารถนำเงินได้อื่นแม้จะเป็นค่าชดเชย แต่เป็นคนละประเภทก็ไม่สามารถนำมา แทนกันได้ ผู้ฟ้องคดีจึงขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพิกถอนคำสั่งที่ไม่จ่าย ค่าชดเชยให้แก่ผู้ฟ้องคดี และมีคำสั่งจ่ายค่าชดเชยให้ผู้ฟ้องคดี จำนวน ๑,๓๕๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของค่าชดเชย นับแต่วันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๒ และเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ๑๕ ของเงินชดเชยที่ค้างจ่ายทุกระยะเวลา ๗ วัน โดยคำนวณ เงินเพิ่มงวดแรกนับแต่วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๒ เป็นต้นมา และคำนวณเงินเพิ่มในอัตราดังกล่าว ทุกๆ ระยะเวลา ๗ วัน จนกว่าจะชำระเสร็จ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ ผทบ. (๒ก) ๑๖/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๓ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคาร แห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม บัญญัติให้กิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

/ไม่อยู่...

ไม่อยู่ภายใต้ข้อบังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับที่กำหนดให้ประโยชน์ตอบแทน สวัสดิการ และสิทธิประโยชน์ต่างๆ แก่พนักงานไว้แล้ว และประโยชน์ตอบแทนที่พนักงานได้รับโดยรวมทั้งหมดตามระเบียบ และข้อบังคับของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในปัจจุบันไม่น้อยกว่าประโยชน์ตอบแทนตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ การแก้ไขมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ โดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่กำหนดให้กิจการของธนาคารแห่งประเทศไทยไม่อยู่ภายใต้ข้อบังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ ทั้งนี้ ธนาคารแห่งประเทศไทยต้องจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ นั้น สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้พิจารณาปรับปรุงเพื่อให้สอดคล้องกับร่างกฎหมายฉบับอื่นๆ และบทบัญญัติดังกล่าว เป็นการรองรับสิทธิประโยชน์ของพนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่าต้องได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดในกฎหมายดังกล่าว มิใช่การบัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องปฏิบัติหรืออยู่ภายใต้ข้อบังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ แต่ประการใด ผู้ฟ้องคดีมีฐานะเป็นพนักงาน ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการพนักงาน พ.ศ. ๒๕๔๖ ซึ่งข้อ ๔.๕ ของข้อบังคับดังกล่าว ได้นิยามคำว่า "พนักงาน" ไว้หมายความว่า ผู้ปฏิบัติงานในธนาคารแห่งประเทศไทยโดยได้รับเงินเดือนในตำแหน่งงานตามอัตราเงินเดือนที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนด และข้อ ๖.๖ กำหนดให้พนักงานพ้นจากตำแหน่งและออกจากงานเมื่อ (๔) ครบเกษียณอายุ ให้พนักงานผู้มีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์พ้นจากตำแหน่งในวันที่ ๑ ตุลาคม หลังจากที่พนักงานผู้นั้นมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ และ (๖) ออกจากงานกรณีอื่นๆ ตามระเบียบที่ผู้ว่าการกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการบริหารบุคคล ประกอบกับก่อนการแก้ไขพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีฐานะเป็นรัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติ

/ธนาคาร...

ธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ หรือเป็นหน่วยงานของรัฐตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นหน่วยงานทางปกครองตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ พนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีฐานะเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ และเมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งมีฐานะเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ มีอายุครบ ๖๐ ปี เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ จึงเป็นกรณีการพ้นจากตำแหน่งและออกจากการเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อันเนื่องมาจากการเกษียณอายุตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการพนักงาน พ.ศ. ๒๕๔๖ และเป็นการขาดคุณสมบัติที่จะเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามระเบียบธนาคารแห่งประเทศไทย ที่ พ ๖๙/๒๕๔๗ เรื่อง คุณสมบัติมาตรฐานของตำแหน่งงาน และการบรรจุพนักงาน ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีมีฐานะเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐและพ้นจากตำแหน่งและออกจากการเกษียณอายุตามข้อบังคับดังกล่าว กรณีจึงไม่เป็นการเลิกจ้างตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ อีกทั้งเหตุผลที่มีการกำหนดให้นายจ้างต้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่ลูกจ้างตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ก็เพื่อให้ลูกจ้างมีเงินเลี้ยงชีพในช่วงหางานใหม่ ซึ่งเป็นเจตนารมณ์ที่แตกต่างจากพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่กำหนดไว้อย่างชัดเจนในข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทยว่า พนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พ้นจากการเป็นพนักงานเมื่อมีอายุครบ ๖๐ ปี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาจ่ายค่าตอบแทน สิทธิประโยชน์ต่างๆ ให้แก่พนักงานภายหลังเกษียณอายุอย่างเหมาะสมโดยสามารถดำรงชีพได้อย่างไม่เดือดร้อนด้วยแล้ว กรณีจึงไม่สามารถนำบทบัญญัติเรื่องค่าชดเชยตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานมาใช้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ เมื่อพิจารณาข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ และข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ จะเห็นได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้จัดให้พนักงานได้รับประโยชน์ตอบแทนตามระบบบำเหน็จบำนาญ หรือกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ แล้วแต่กรณี เมื่อพนักงานพ้นจากตำแหน่งและออกจากการตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการพนักงาน พ.ศ. ๒๕๔๖ โดยไม่มีความผิดในทำนองเดียวกับค่าชดเชย กล่าวคือ ต้องไม่เป็นการออกจากการกระทำทุจริตในหน้าที่ หรือกระทำโดยประมาทเลินเล่อเป็นเหตุให้

/ธนาคาร...

ธนาคารได้รับความเสียหาย หรือเพราะประพฤดิชั่วอย่างร้ายแรง หรือเพราะเกียจคร้านไม่ตั้งใจ ปฏิบัติหน้าที่ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แล้วแต่กรณี เห็นว่าไม่ควรจ่ายเงินดังกล่าวให้ หรือเพราะกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและถูกลงโทษปลดจากงาน หรือเพราะได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ โดยมีรายละเอียดการจ่ายประโยชน์ตอบแทน ดังนี้ (๑) ระบบบำเหน็จ บำนาญ สำหรับพนักงานที่ได้รับการบรรจุก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ ที่มีได้เป็นสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งจดทะเบียนแล้ว โดยบำเหน็จ เป็นเงินที่จ่ายให้พนักงานครั้งเดียวเมื่อออกจากงานซึ่งคำนวณจากเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณระยะเวลาทำงานตามหลักเกณฑ์ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กำหนด ส่วนบำนาญ เป็นเงินที่จ่ายให้พนักงานเป็นรายเดือนหลังออกจากงาน ซึ่งคำนวณจากเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยเวลาทำงานหารด้วย ๕๐ หรือเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณระยะเวลาทำงานหารด้วย ๕๕ แล้วแต่กรณี รวมทั้งเงินชดเชยพร้อมผลประโยชน์ และเงินเพิ่มพร้อมผลประโยชน์ตามหลักเกณฑ์ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กำหนด (๒) ระบบกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ สำหรับพนักงานที่ได้รับการบรรจุตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ เป็นต้นไป และพนักงานที่ได้รับการบรรจุก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ ซึ่งสมัครใจเข้าเป็นสมาชิกของกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้จ่ายเงินสมทบเป็นรายเดือนเข้ากองทุนให้แก่พนักงานที่เป็นสมาชิกแต่ละคนในอัตราร้อยละ ๑๒ ของเงินเดือนที่พนักงานผู้นั้นพึงได้จากธนาคารในแต่ละเดือน โดยสมาชิกมีสิทธิจะได้รับเงินสมทบรายเดือนและผลประโยชน์ดังกล่าวทั้งจำนวนตามหลักเกณฑ์ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กำหนด สำหรับพนักงานที่เข้าทำงานก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ ที่เป็นสมาชิกกองทุน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยังได้จ่ายเงินสมทบที่จ่ายครั้งแรกเมื่อเข้ากองทุนแก่พนักงานดังกล่าวแต่ละรายตามสิทธิที่พึงได้รับด้วย โดยพนักงานดังกล่าวจะได้รับเงินสมทบครั้งแรกและผลประโยชน์เต็มจำนวนตามหลักเกณฑ์ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กำหนด และในกรณีที่พนักงานที่เข้าทำงานก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ ที่เป็นสมาชิกกองทุน หากในวันที่พ้นจากงานแล้ว ได้รับเงินสมทบที่จ่ายครั้งแรก เงินสมทบรายเดือน และผลประโยชน์ของเงินดังกล่าวจากกองทุนน้อยกว่าเงินที่คำนวณได้จากบำเหน็จ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะจ่ายเงินเพิ่มให้อีกจำนวนหนึ่งเท่ากับจำนวนที่เป็นส่วนต่างระหว่างเงินสมทบที่จ่ายครั้งแรก เงินสมทบรายเดือน และผลประโยชน์ของเงินดังกล่าวที่ได้รับจากกองทุน กับจำนวนเงินที่คำนวณได้จากบำเหน็จ ซึ่งจะเห็นได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์

/ตอบแทน...

ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ แล้ว ผู้ฟ้องคดี จึงไม่มีสิทธิที่จะได้รับค่าชดเชยดังกล่าวตามพระราชบัญญัติดังกล่าวอีก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เดิมเป็นรัฐวิสาหกิจที่ไม่ได้แสวงหากำไรทางเศรษฐกิจ และปัจจุบันแม้พระราชบัญญัติธนาคาร แห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ ที่แก้ไขเพิ่มเติมแล้ว จะบัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีฐานะเป็นหน่วยงานของรัฐที่ไม่เป็นรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณและ กฎหมายอื่น กิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ยังคงมีลักษณะไม่ได้แสวงหากำไรทางเศรษฐกิจ เช่นเดิม หากจะพิจารณาว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้จัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับในเรื่องค่าชดเชย ให้พนักงานหรือลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วย คุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมาย ว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ หรือไม่ โดยนำพระราชบัญญัติแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๓ มาเทียบเคียง ซึ่งตามประกาศคณะกรรมการแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ เรื่อง มาตรฐาน ขั้นต่ำของสภาพการจ้างในรัฐวิสาหกิจ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๓๙ ข้อ ๖๑ กำหนดให้ ลูกจ้างที่พ้นจากตำแหน่งเพราะเกษียณอายุตามข้อบังคับ ระเบียบ หรือคำสั่งของนายจ้าง ไม่มีสิทธิได้รับค่าชดเชย แต่มีสิทธิได้รับเงินเพื่อตอบแทนความชอบในการทำงาน กล่าวคือ ลูกจ้างที่ปฏิบัติงานติดต่อกันครบห้าปีขึ้นไปได้รับเป็นจำนวนเท่ากับค่าจ้างอัตราสุดท้าย หนึ่งร้อยแปดสิบวัน หากปฏิบัติงานในช่วงก่อนเกษียณอายุติดต่อกันครบห้าปีขึ้นไป ให้ได้รับเป็นจำนวนเท่ากับค่าจ้างอัตราสุดท้ายสามร้อยวัน ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามก็ได้จัดให้ มีข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ และข้อบังคับ ธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ เพื่อให้พนักงานได้รับ ประโยชน์ตอบแทนตามระบบบำเหน็จ บำนาญ หรือกองทุนสำรองเลี้ยงชีพแล้วแต่กรณี อันถือเป็นการจัดให้มีประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าประกาศคณะกรรมการแรงงาน รัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ เรื่อง มาตรฐานขั้นต่ำของสภาพการจ้างในรัฐวิสาหกิจ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๓๙ ข้อ ๖๑ กำหนดแล้ว เมื่อผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งเพราะเกษียณอายุ ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการพนักงาน พ.ศ. ๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ และผู้ฟ้องคดีได้รับเงินเดือนเดือนกันยายน ๒๕๕๒ จำนวน ๑๓๒,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดี มีอายุงานจำนวน ๔๐ ปี ได้รับเงินจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพฯ จำนวน ๑๒,๘๐๘,๕๖๒.๘๐ บาท ซึ่งสูงกว่าเงินเพื่อตอบแทนความชอบในการทำงานตามประกาศคณะกรรมการแรงงาน รัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ เรื่อง มาตรฐานขั้นต่ำของสภาพการจ้างในรัฐวิสาหกิจ ลงวันที่ ๓๑

/พฤษภาคม...

พฤษภาคม ๒๕๓๙ และคำชดเชยที่ผู้ฟ้องคดีเรียกร้องตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง (๕) ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิได้รับเงินใดๆ อีก นอกจากนี้ การที่ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งเพราะเหตุเกษียณอายุตามข้อบังคับของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งไม่ใช่การเลิกจ้างตามนัยมาตรา ๑๑๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้อยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่มีหน้าที่ต้องจ่ายค่าชดเชยตามมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง (๕) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งเพราะเหตุเกษียณอายุในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม ไม่ได้เพิกเฉยต่อข้อเรียกร้องของผู้ฟ้องคดี กล่าวคือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยผู้อำนวยการอาวุโส ฝ่ายทรัพยากรบุคคล ได้มีหนังสือ ที่ ผทบ. (๒ก) ๗/๒๕๕๒ เรื่อง เรียกร้องเงินค่าชดเชย ตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน ลงวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๒ แจ้งผู้ฟ้องคดีผ่านนายชาญวุฒิ รัตนพัฒน์ไพบูลย์ ในฐานะตัวแทนของผู้ฟ้องคดี และหนังสือ ที่ ผทบ. (๒ก) ๑๖/๒๕๕๓ เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งไม่จ่ายเงินค่าชดเชยกรณีเลิกจ้างตามกฎหมาย ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๓ แจ้งผู้ฟ้องคดีโดยตรงแล้ว ทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามได้ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตาม มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ แก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้ว โดยได้มีระเบียบ หรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วย เงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์แล้ว ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจึงไม่ได้ จงใจละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ หรือปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควร และไม่ได้กระทำการ ในลักษณะจำกัดสิทธิของผู้ฟ้องคดีและไม่ได้ทำการเปลี่ยนแปลงข้อตกลงสภาพการจ้าง อันเป็นโทษแก่พนักงานและลูกจ้าง อันจะเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่ประการใด ทั้งนี้ ผู้ฟ้องคดียังได้รับเงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ซึ่งถือเป็นเงินตอบแทนความชอบในการทำงานไปแล้ว โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้โอนเงินเข้า บัญชีเงินฝากของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิได้รับค่าชดเชยอีก และไม่ได้รับความเสียหาย รวมทั้งไม่มีสิทธิเรียกให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจ่ายดอกเบี้ยและเงินเพิ่ม ให้แก่ผู้ฟ้องคดีในอัตราร้อยละ ๑๕ ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง กรณีที่จะต้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่ลูกจ้างหรือพนักงาน

/ที่เกษียณ...

ที่เกษียณอายุราชการหรือไม่ หรือต้องมีการออกข้อกำหนดหรือระเบียบให้มีการจ่ายค่าชดเชย แก่ลูกจ้างหรือพนักงานหรือไม่เพียงใด มีประเด็นต้องพิจารณาระเบียบกฎหมายต่างๆ ดังต่อไปนี้ (๑) พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๔ ไม่ให้ใช้บังคับแก่ รัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ (๒) กฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ (๓) กำหนดมิให้ใช้ บทบัญญัติหมวด ๑๑ ตั้งแต่มาตรา ๑๑๘ ถึงมาตรา ๑๒๒ บังคับแก่นายจ้างซึ่งลูกจ้าง ทำงานที่ไม่ได้แสวงหากำไรทางเศรษฐกิจ (๓) พระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๑ ยกเว้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ให้อยู่ในบังคับของพระราชบัญญัติคุ้มครอง แรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ (๔) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้จัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงาน และลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครอง แรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วย แรงงานสัมพันธ์ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้ว (๕) ผู้ฟ้องคดีฟ้องคดีนี้โดยอาศัยคำพิพากษาฎีกาที่ ๘๘/๒๕๔๒ และ คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๑๗ - ๓๒๔/๒๕๒๔ ที่เป็นคำพิพากษาเก่าที่มีข้อกฎหมายและข้อเท็จจริง ที่แตกต่างจากคดีนี้ ที่มีคำพิพากษาฎีกาที่ ๑๗๘๕/๒๕๒๗ พิพากษาว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหากำไรทางเศรษฐกิจ ได้รับยกเว้นไม่ต้องอยู่ภายใต้บังคับประกาศ กระทรวงมหาดไทย เรื่อง คุ้มครองแรงงาน ลงวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๑๕ โจทก์จึงไม่มีสิทธิ เรียกค่าชดเชยจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และคำพิพากษาฎีกาที่ ๘๓๘๕/๒๕๕๑ พิพากษาว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มีวัตถุประสงค์ในการแสวงหากำไร ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีอำนาจฟ้อง ศาลให้มีคำสั่งหรือคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามร่วมกันหรือกระทำการแทนกันมีคำสั่ง ให้ผู้ฟ้องคดีได้รับสิทธิประโยชน์ตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง และมาตรา ๑๑๘ (๕) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ได้ เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่อยู่ในบังคับ ของพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ และไม่มีอำนาจฟ้องบังคับให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม จัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับการจ่ายเงินค่าชดเชยให้พนักงานหรือลูกจ้าง เนื่องจาก ไม่มีกฎหมายให้อำนาจไว้และจะเป็นการขัดหรือฝ่าฝืนกฎหมายต่างๆ ดังกล่าวมาข้างต้น

/ศาลปกครองชั้นต้น...

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยคือ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ กรณีไม่จัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทน กรณีถูกเลิกจ้างไม่น้อยกว่าค่าชดเชยตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน หรือไม่

เมื่อผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งและออกจากงานตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ ด้วยเหตุครบเกษียณอายุเนื่องจากมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ ตามข้อ ๖.๖ (๕) ของข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการพนักงาน พ.ศ. ๒๕๔๖ จึงเป็นการออกจากงานโดยผลของข้อบังคับดังกล่าว ประกอบกับเมื่อข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการพนักงาน พ.ศ. ๒๕๔๖ มิได้กำหนดความหมายของการเลิกจ้างไว้ จึงต้องพิจารณาจากบทบัญญัติแห่งกฎหมายอื่นว่าได้กำหนดความหมายของการเลิกจ้างไว้หรือไม่ และโดยที่มาตรา ๑๑๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติให้การเลิกจ้าง หมายความว่า การกระทำใดที่นายจ้างไม่ให้ลูกจ้างทำงานต่อไปและไม่จ่ายค่าจ้างให้ไม่ว่าจะเป็นเพราะเหตุสิ้นสุดสัญญาจ้างหรือเหตุอื่นใด แม้ว่ามาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ จะบัญญัติให้กิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานก็ตาม แต่การพิจารณาว่าพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ออกจากงานด้วยเหตุครบเกษียณอายุ ถือเป็นเลิกจ้างหรือไม่ ก็สามารถพิจารณาโดยเทียบเคียงกับความหมายของคำว่า เลิกจ้าง ที่บัญญัติในมาตรา ๑๑๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้ ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีได้ออกจากงานด้วยเหตุครบเกษียณอายุ เนื่องจากมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ต้องจ่ายเงินเดือนและค่าครองชีพให้แก่ผู้ฟ้องคดีนับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ เป็นต้นไป จึงถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้เลิกจ้างผู้ฟ้องคดีนับแต่วันดังกล่าว ข้อกล่าวอ้างของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามที่ว่าเมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และมีอายุครบ ๖๐ ปี เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ จึงเป็นการพ้นจากตำแหน่งและออกจากการเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อันเนื่องมาจากการเกษียณอายุตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการพนักงาน พ.ศ. ๒๕๔๖ และเป็นการขาดคุณสมบัติที่จะเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามระเบียบธนาคารแห่งประเทศไทย ที่ พ ๖๘/๒๕๔๗ เรื่อง คุณสมบัติมาตรฐานของตำแหน่งงานและการบรรจุพนักงาน กรณีจึงไม่เป็นการเลิกจ้างตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน

พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงไม่อาจรับฟังได้ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังเป็นที่ยุติว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และพนักงาน
 ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ร่วมกันจัดตั้งกองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามพระราชบัญญัติกองทุนสำรอง
 เลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๐ เพื่อเป็นการส่งเสริมให้พนักงานมีการออมทรัพย์และเป็นสวัสดิการ
 ตลอดจนเป็นหลักประกันให้แก่พนักงานและครอบครัวเมื่อพนักงานตายหรือพ้นจากงาน
 และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ออกข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ
 พ.ศ. ๒๕๓๙ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๓๙ มาใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ เป็นต้นไป
 หลังจากนั้นจึงได้มีการจดทะเบียนกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติ
 กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๐ และได้มีการออกข้อบังคับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงาน
 ธนาคารแห่งประเทศไทย (กองทุนที่ ๒) ซึ่งจดทะเบียนแล้ว พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้อบังคับกองทุน
 สำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย (กองทุนที่ ๑) ซึ่งจดทะเบียนแล้ว
 พ.ศ. ๒๕๕๐ และข้อบังคับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย (กองทุนที่ ๓)
 ซึ่งจดทะเบียนแล้ว พ.ศ. ๒๕๕๐ จึงมีผลให้กองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคาร
 แห่งประเทศไทย (กองทุน) เป็นนิติบุคคลตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว
 โดยผู้ฟ้องคดีเป็นสมาชิกกองทุนด้วย ทั้งนี้ ข้อบังคับกองทุนดังกล่าวกำหนดให้สมาชิก
 ต้องจ่ายเงินสะสมเข้ากองทุนเป็นรายเดือน ตามอัตราจำนวนเต็มที่สมาชิกกำหนดระหว่าง
 ร้อยละ ๕ - ๑๒ ของค่าจ้างของสมาชิก โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หักเงินค่าจ้างของสมาชิก
 และนำส่งเข้ากองทุน พร้อมกับนำส่งเงินสมทบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นรายเดือน
 เข้ากองทุนให้แก่สมาชิกแต่ละรายในอัตราร้อยละ ๑๒ ของค่าจ้างของสมาชิก เมื่อสมาชิก
 สิ้นสมาชิกภาพเพราะเหตุอื่นนอกจากกองทุนเลิก ให้คณะกรรมการกองทุนแจ้งเป็นหนังสือ
 ต่อบริษัทจัดการภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่สิ้นสมาชิกภาพนั้น และบริษัทจัดการต้องจ่าย
 เงินกองทุนให้แก่สมาชิกหรือผู้รับประโยชน์ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด โดยให้จ่ายทั้งหมด
 ครั้งเดียวภายในเวลาไม่เกิน ๓๐ วัน นับแต่วันสิ้นสมาชิกภาพ เว้นแต่สมาชิกประสงค์จะให้
 คงเงินไว้ในกองทุนไม่เกิน ๑ ปี ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกองทุนกำหนด โดยสมาชิก
 ที่สิ้นสมาชิกภาพไม่ว่าเพราะเหตุใด มีสิทธิได้รับเงินสะสมและผลประโยชน์ที่เกิดจากเงินสะสม
 ในส่วนของสมาชิกผู้นั้นเต็มจำนวน ส่วนเงินสมทบรายเดือนและผลประโยชน์ที่เกิดจาก
 เงินสมทบนั้นทั้งจำนวนจะได้รับต่อเมื่อไม่ได้พ้นจากงานด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งตามที่กำหนด
 ในข้อ ๔๓ และมีเวลาทำงานครบ ๕ ปี แล้ว ในวันที่พ้นจากงาน หรือหากมีเวลาทำงาน
 ไม่ครบ ๕ ปี ในวันที่พ้นจากงานต้องเป็นกรณีต่อไปนี้ (๑) มีอายุครบ ๕๐ ปี บริบูรณ์

ในวันที่...

ในวันที่พ้นจากงาน หรือ (๒) จำต้องลาออกเพราะไม่สามารถทำงานต่อไปได้โดยเจ็บป่วย ทุพพลภาพ หรือโดยความจำเป็นประการอื่นซึ่งธนาคารได้สอบสวนมีหลักฐานเป็นที่พอใจแล้ว หรือ (๓) ธนาคารสั่งให้ออกจากงานเพราะเลิกหรือยุบตำแหน่ง หรือสั่งให้ออกโดยไม่มีความผิด หรือ (๔) ดาย และกองทุนเป็นอันยกเลิกเมื่อ (๑) มีคำสั่งนายทะเบียน เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจ ตามกฎหมาย (๒) ที่ประชุมใหญ่สามัญมีมติไม่น้อยกว่า ๓ ใน ๔ ของจำนวนสมาชิก ทั้งหมดให้เลิกกองทุน และให้คณะกรรมการกองทุนแจ้งให้นายทะเบียนทราบภายใน ๗ วัน และจัดให้มีการชำระบัญชีของกองทุนภายใน ๓๐ วัน โดยต้องชำระบัญชีให้เสร็จสิ้นภายใน ๑๕๐ วัน นับแต่วันที่กองทุนเลิก กรณีที่ผู้ชำระบัญชีได้ชำระบัญชีเสร็จสิ้นและทำการจัดสรร ให้กับสมาชิกที่ยังคงสมาชิกภาพกองทุน ณ วันเลิกกองทุนแล้ว สมาชิกหรือผู้รับประโยชน์ ยังมีได้มารับเงินกองทุนนั้นภายในระยะเวลา ๖ เดือน ให้เป็นหน้าที่ของผู้ชำระบัญชีต้องวางเงิน เท่าจำนวนเงินที่สมาชิกหรือผู้รับประโยชน์มีสิทธิได้รับ ณ สำนักงานวางทรัพย์ กรมบังคับคดี และเมื่อมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๑ แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามอ้างว่า มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว มิได้บัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจะต้องจ่ายค่าชดเชย ให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือถูกบังคับให้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ และการดำเนินกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่อยู่ภายใต้บังคับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ นอกจากนี้ ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ และข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้กำหนดให้พนักงานได้รับประโยชน์ตอบแทนตามระบบบำเหน็จบำนาญหรือกองทุนสำรองเลี้ยงชีพแล้วแต่กรณี เมื่อพนักงานพ้นจากตำแหน่งและออกจากงานตามข้อบังคับ ธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการพนักงาน พ.ศ. ๒๕๔๖ โดยไม่มีความผิดในทำนองเดียวกับ ค่าชดเชย จึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับ ประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ แล้ว ประกอบกับเมื่อพิจารณาประโยชน์ตอบแทนที่ผู้ฟ้องคดีได้รับจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ มีจำนวนเงินมากกว่าค่าชดเชยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ พิจารณาแล้ว เห็นว่า แม้มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ จะบัญญัติให้

/กิจการ...

กิจการของผู้ผูกฟองคัตที่ ๒ ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน แต่ก็ได้กำหนดให้ผู้ผูกฟองคัตที่ ๒ ต้องจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงาน และลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กรณีจึงมีปัญหาจะต้องพิจารณาว่า การที่ผู้ผูกฟองคัตที่ ๒ และพนักงานของผู้ผูกฟองคัตที่ ๒ ได้ตกลงกันจัดตั้งกองทุนสำรองเลี้ยงชีพและจดทะเบียนตามพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๐ เพื่อเป็นการส่งเสริมให้พนักงานมีการออมทรัพย์และเป็นสวัสดิการ ตลอดจนเป็นหลักประกันให้แก่พนักงานและครอบครัวเมื่อพนักงานตาย หรือพ้นจากงาน และผู้ผูกฟองคัตที่ ๓ ได้ออกข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๔ กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจ่ายเงินสะสม เงินสมทบ และสิทธิประโยชน์ ที่สมาชิกจะได้รับจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ รวมทั้งได้จดทะเบียนจัดตั้งกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พนักงานธนาคารแห่งประเทศไทยต่อนายทะเบียนกองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามพระราชบัญญัติ กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๐ และออกข้อบังคับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงาน ธนาคารแห่งประเทศไทย กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการเป็นสมาชิกกองทุน คณะกรรมการกองทุน การจัดการกองทุน การจ่ายเงินสะสม เงินสมทบ และเงินสมทบที่ ผู้ผูกฟองคัตที่ ๒ จ่ายครั้งแรก การคำนวณมูลค่าทรัพย์สิน การคำนวณและการจัดสรร ผลประโยชน์ และการคำนวณและการบันทึกส่วนได้เสีย การจ่ายเงินให้แก่สมาชิก การประชุมใหญ่ การแก้ไขข้อบังคับและการเลิกกองทุน จะถือว่าเป็นการจัดให้มีข้อบังคับ กำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าค่าชดเชยที่กำหนด ในมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ หรือไม่ พิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๐ ได้ตราขึ้นใช้บังคับ โดยมีเหตุผล คือ สมควรส่งเสริมให้มีการจัดตั้งกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ โดยความสมัครใจ ของนายจ้างและลูกจ้าง เพื่อประสงค์จะให้ เป็นสวัสดิการแก่ลูกจ้างเมื่อออกจากงาน ตลอดจน ส่งเสริมการระดมเงินออมภาคเอกชนเพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งในการนี้สมควรวางหลักเกณฑ์ การดำเนินการและจัดการกองทุน เพื่อให้กองทุนมั่นคง และเป็นประโยชน์แก่ลูกจ้าง และมาตรา ๕ มาตรา ๖ และมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติให้กองทุนจะมีขึ้นได้ต่อเมื่อลูกจ้างและนายจ้างตกลงกันจัดตั้งขึ้นและได้จดทะเบียน ตามพระราชบัญญัติดังกล่าว เพื่อเป็นหลักประกันแก่ลูกจ้างในกรณีที่ลูกจ้างตาย ออกจากงาน หรือลาออกจากกองทุน โดยลูกจ้างจ่ายเงินสะสมและนายจ้างจ่ายเงินสมทบตามหลักเกณฑ์

/ที่กำหนด...

ที่กำหนดไว้ในข้อบังคับของกองทุน เมื่อลูกจ้างและนายจ้างตกลงกันจัดตั้งกองทุนแล้ว จะต้องยื่นคำขอจดทะเบียนต่อนายทะเบียน และกองทุนที่จดทะเบียนแล้วให้เป็นนิติบุคคล ดังนั้น กองทุนจึงเป็นนิติบุคคลแยกต่างหากจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อีกทั้งการบริหารจัดการกองทุนจะต้องดำเนินการโดยบุคคลซึ่งมิใช่ นายจ้างและได้รับใบอนุญาตให้ประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ ประเภทการจัดการกองทุนส่วนบุคคลตามกฎหมายว่าด้วยหลักทรัพย์ และตลาดหลักทรัพย์ ตามมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และเมื่อลูกจ้างสิ้นสมาชิกภาพเพราะเหตุอื่น ซึ่งมีใช้กองทุนเล็ก ผู้จัดการกองทุนต้องจ่ายเงินจากกองทุนให้แก่ลูกจ้างตามมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มีอำนาจหน้าที่ในการจัดการกองทุน และตามข้อบังคับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย (กองทุนที่ ๑) ซึ่งจดทะเบียนแล้ว พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้อบังคับกองทุนฯ (กองทุนที่ ๒) ซึ่งจดทะเบียนแล้ว พ.ศ. ๒๕๕๐ และข้อบังคับกองทุนฯ (กองทุนที่ ๓) ซึ่งจดทะเบียนแล้ว พ.ศ. ๒๕๕๐ กำหนดให้พนักงานที่เป็นสมาชิกต้องจ่ายเงินสะสมเข้ากองทุนสำรองเลี้ยงชีพเป็นรายเดือน ตามอัตราจำนวนเต็มที่มีสมาชิกผู้นั้นกำหนดระหว่างร้อยละ ๕ ถึง ๑๒ ของค่าจ้างของสมาชิก และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นำส่งเงินสมทบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เข้ากองทุนเป็นรายเดือน ให้แก่สมาชิกแต่ละคนในอัตราร้อยละ ๑๒ ของค่าจ้างของสมาชิก เมื่อพนักงานที่เป็นสมาชิกพ้นจากงานไม่ว่าเพราะเหตุใด ให้ได้รับเงินสะสมและผลประโยชน์ของเงินสะสม ในส่วนของพนักงานผู้นั้นเต็มจำนวน รวมทั้งเงินสมทบรายเดือนและผลประโยชน์ที่เกิดจากเงินสมทบตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งพนักงานจะได้รับเงินสะสมเต็มตามจำนวนที่ส่งเข้ากองทุนและผลประโยชน์ที่เกิดจากเงินสะสมโดยไม่มีข้อจำกัดใดๆ ทั้งสิ้น ส่วนเงินสมทบที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายครั้งแรก และเงินสมทบรายเดือนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายเข้ากองทุน ให้แก่พนักงานที่เป็นสมาชิกแต่ละคน รวมทั้งผลประโยชน์ที่เกิดจากเงินสมทบดังกล่าว พนักงานจะไม่มีสิทธิได้รับหากปรากฏว่าการพ้นจากงานเข้าลักษณะกรณีใดกรณีหนึ่ง ตามที่กำหนดในข้อ ๔๓ ของข้อบังคับกองทุนฯ กล่าวคือ (๑) ต้องออกจากงานตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพราะกระทำการทุจริตในหน้าที่หรือเพราะกระทำการประมาทเลินเล่อ เป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง (๒) ต้องออกจากงานตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพราะประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงหรือเพราะเกียจคร้านไม่ตั้งใจปฏิบัติงาน จนเป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรงและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่าไม่สมควรจ่ายเงินดังกล่าวให้ (๓) ถูกลงโทษปลดออกจากงานตามคำสั่งของ

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพราะกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่คำชดเชยตามมาตรา ๑๑๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นประโยชน์ตอบแทนขั้นต่ำที่กฎหมายกำหนดให้นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างเมื่อมีการเลิกจ้างโดยไม่มีความผิด นอกเหนือจากเงินประเภทอื่นที่นายจ้างตกลงจ่ายให้แก่ลูกจ้าง ดังนั้น การจ่ายเงินจากกองทุนให้แก่พนักงานที่เป็นสมาชิกซึ่งพ้นจากงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีวัตถุประสงค์ รวมทั้งหลักเกณฑ์และวิธีการจ่ายแตกต่างจากการจ่ายค่าชดเชยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยลูกจ้างจะมีสิทธิได้รับค่าชดเชยเฉพาะกรณีที่นายจ้างเลิกจ้างเท่านั้น หากลูกจ้างลาออกจากงานจะไม่มีสิทธิได้รับค่าชดเชย นอกจากนี้ เงินที่จ่ายให้แก่พนักงานที่เป็นสมาชิกของกองทุนเมื่อมีการเลิกจ้างเป็นการจ่ายเงินจากกองทุน มิใช่เงินที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะที่เป็นนายจ้างเป็นผู้จ่ายให้แก่พนักงานเมื่อมีการเลิกจ้าง แม้ว่าจะมีเงินที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายสมทบเป็นรายเดือนให้แก่พนักงานที่เป็นสมาชิกแต่ละคนในอัตราร้อยละ ๑๒ ของเงินเดือนด้วยก็ตาม แต่เงินสมทบดังกล่าวก็ตกเป็นของกองทุนแล้ว เงินทั้งสองประเภทดังกล่าวจึงมิได้จ่ายจากผู้จ่ายรายเดียวกัน และไม่เป็นการใช้สิทธิซ้ำซ้อน กรณีจึงถือได้ว่าการจ่ายเงินสะสม เงินสมทบ และผลประโยชน์ที่เกิดจากเงินดังกล่าว จึงเป็นเงินประเภทอื่นที่กองทุนจ่ายให้แก่พนักงานที่เป็นสมาชิกที่พ้นจากงานตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อบังคับกองทุนฯ มิใช่ประโยชน์ตอบแทนที่จ่ายในลักษณะเดียวกันกับการจ่ายค่าชดเชยตามมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และไม่อาจจะนำมาเป็นข้อกล่าวอ้างว่าการจ่ายเงินจากกองทุนให้แก่พนักงานเป็นประโยชน์ตอบแทนโดยรวมที่ไม่น้อยกว่าประโยชน์ตอบแทนตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานแล้วได้ แม้ว่ามาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ จะกำหนดให้กิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานก็ตาม แต่ในส่วนของประโยชน์ตอบแทนจะต้องจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจึงมีหน้าที่ต้องจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีสิทธิได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีพ้นจากตำแหน่งและออกจากงานไม่น้อยกว่าค่าชดเชยที่กำหนดในมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม

/ไม่ดำเนินการ...

ไม่ดำเนินการจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับดังกล่าว จึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ และทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายไม่ได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีพ้นจากตำแหน่งและออกจากงานในลักษณะเดียวกันกับการจ่ายค่าชดเชยตามที่กำหนดในมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ข้อกล่าวอ้างของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามที่ว่า มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติให้การดำเนินกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่อยู่ภายใต้บังคับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่มีหน้าที่ต้องจ่ายค่าชดเชยตามมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง (๕) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีเพราะเหตุเกษียณอายุในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ และผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามได้ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจึงไม่ได้ตั้งใจจะเว้นการปฏิบัติหน้าที่หรือปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควร อีกทั้งไม่ได้กระทำการในลักษณะจำกัดสิทธิของผู้ฟ้องคดีและไม่ได้ทำการเปลี่ยนแปลงข้อตกลงสภาพการจ้างอันเป็นโทษแก่พนักงานและลูกจ้างอันจะเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจึงต้องพิจารณาดำเนินการจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีถูกเลิกจ้างไม่น้อยกว่าค่าชดเชยตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน ซึ่งเมื่อวินิจฉัยแล้วว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามไม่ดำเนินการจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีสิทธิได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีพ้นจากตำแหน่งและออกจากงานไม่น้อยกว่าค่าชดเชยตามที่กำหนดในมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ เป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายไม่ได้รับประโยชน์ตอบแทนในลักษณะเดียวกันกับค่าชดเชยจากการที่เกษียณอายุการทำงานตามที่กำหนดในมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง (๕) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงเป็นการกระทำละเมิดอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติ

/จัดตั้ง...

จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ จึงมีปัญหาจะต้องพิจารณาว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นจำนวนเงินเท่าใด เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งทำงานติดต่อกัน เกินสิบปีขึ้นไป และได้พ้นจากตำแหน่งและออกจากงานเนื่องจากครบเกษียณอายุในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ โดยได้รับเงินเดือนเดือนสุดท้ายในอัตรา ๑๓๒,๐๐๐ บาท และค่าครองชีพ ๓,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินเดือนละ ๑๓๕,๐๐๐ บาท นอกจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะจ่ายเงินเดือน ให้แก่ผู้ฟ้องคดีแล้ว ยังได้จ่ายเงินค่าครองชีพเป็นรายเดือนให้เป็นการประจำทุกเดือน เช่นเดียวกับเงินเดือนโดยไม่คำนึงว่าผู้ฟ้องคดีจะหยุดงานหรือไม่ กรณีย่อมถือได้ว่าค่าครองชีพ เป็นเงินที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายให้แก่ผู้ฟ้องคดีเพื่อตอบแทนการทำงานในวันทำงานปกติ ค่าครองชีพจึงถือเป็นค่าจ้างเช่นเดียวกับเงินเดือน ดังนั้น ในการคำนวณประโยชน์ตอบแทน ในลักษณะเดียวกันกับค่าชดเชยตามมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครอง แรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงต้องคำนวณจากเงินเดือนและค่าครองชีพรวมกัน และเมื่อผู้ฟ้องคดี พ้นจากตำแหน่งและออกจากงานด้วยเหตุเกษียณอายุมีระยะเวลาการทำงานตั้งแต่ ๑๐ ปีขึ้นไป จึงมีสิทธิได้รับประโยชน์ตอบแทนในลักษณะเดียวกันกับค่าชดเชยจำนวน ๓๐๐ วัน ของค่าจ้าง อัตราสุดท้ายก่อนครบเกษียณอายุ ตามมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง (๕) แห่งพระราชบัญญัติ ดังกล่าว ซึ่งบัญญัติให้นายจ้างจ่ายค่าชดเชยให้แก่ลูกจ้างซึ่งทำงานติดต่อกันครบสิบปีขึ้นไป ไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้ายสามร้อยวัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะหน่วยงานของรัฐ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐสังกัดอยู่ จึงต้องรับผิดชอบ ใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีในผลแห่งละเมิดที่เกิดขึ้นดังกล่าว ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ มีจำนวนเงินเท่ากับ ค่าชดเชยที่ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิจะได้รับ จำนวนเงิน ๑,๓๕๐,๐๐๐ บาท ส่วนค่าขอของผู้ฟ้องคดี ที่ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามร่วมกันหรือแทนกันจ่ายดอกเบี้ย ในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี จากต้นเงิน ๑,๓๕๐,๐๐๐ บาท นับแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ จนถึงวันฟ้องเป็นเงิน ๒๐๒,๕๐๐ บาท นั้น เห็นว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้ศาลมีคำพิพากษา หรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามร่วมกันหรือแทนกันจ่ายดอกเบี้ยให้แก่ผู้ฟ้องคดีในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ผู้ฟ้องคดีจึงต้องนำสืบให้ศาลเห็นว่าผู้ฟ้องคดีมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยสูงกว่า อัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี โดยอาศัยสิทธิตามกฎหมายหรือข้อตกลงอันชอบด้วยกฎหมายใด เมื่อข้อเท็จจริงในคดีนี้ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้อาศัยสิทธิตามกฎหมายหรือข้อตกลงอันชอบ

/ด้วยกฎหมาย...

ด้วยกฎหมายใดในการขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รับผิดชอบจ่ายดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี จึงไม่มีเหตุผลอันสมควรที่จะกำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชำระดอกเบี้ยให้แก่ผู้ฟ้องคดี ในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี เห็นสมควรกำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รับผิดชอบชำระดอกเบี้ยให้แก่ ผู้ฟ้องคดีในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงิน ๑,๓๕๐,๐๐๐ บาท ตามมาตรา ๒๒๔ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ จนถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๓ ซึ่งเป็นวันที่มีการยื่นฟ้องคดีนี้ต่อศาล รวม ๓๖๕ วัน เป็นเงิน ๑๐๑,๒๕๐ บาท ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อผู้ฟ้องคดีในผลแห่งละเมิดที่เกิดขึ้น และผู้ฟ้องคดีจะฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อให้รับผิดชอบต่อผู้ฟ้องคดีไม่ได้ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งบัญญัติให้ หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชอบต่อผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำ ในการปฏิบัติหน้าที่ ในกรณีนี้ผู้เสียหายอาจฟ้องหน่วยงานของรัฐดังกล่าวได้โดยตรง แต่จะฟ้องเจ้าหน้าที่ไม่ได้ สำหรับคำขอของผู้ฟ้องคดีที่ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามร่วมกันหรือแทนกันจ่ายดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของต้นเงิน ๑,๓๕๐,๐๐๐ บาท นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง แห่ง พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ และเงินเพิ่มร้อยละ ๑๕ ของค่าชดเชยที่ค้างจ่าย ทุกกระยะเวลาเจ็ดวัน นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ นั้น เห็นว่า โดยที่มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติให้กิจการ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน แต่ได้กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะต้องจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงาน และลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครอง แรงงาน และหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่จัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับดังกล่าว ก็มีได้บัญญัติให้ นำความในมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งบัญญัติให้ในกรณีที่นายจ้างไม่จ่ายค่าชดเชยตามมาตรา ๑๑๘ ให้นายจ้าง เสียดอกเบี้ยให้แก่ลูกจ้างในระหว่างเวลาผิดนัดร้อยละสิบห้าปีต่อปี และกรณีที่นายจ้าง จงใจไม่จ่ายค่าชดเชยโดยปราศจากเหตุผลอันสมควรเมื่อพ้นกำหนดเวลาเจ็ดวันนับแต่ วันที่ถึงกำหนดจ่าย ให้นายจ้างเสียเงินเพิ่มให้แก่ลูกจ้างร้อยละสิบห้าของเงินที่ค้างจ่าย

/ทุกกระยะ...

ทุกระยะเวลาเจ็ดวัน มาใช้บังคับกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ต้องรับผิดชอบดอกเบี้ยและเงินเพิ่มตามอัตราดังกล่าวด้วยแต่อย่างใด จึงยังไม่สมควรที่จะกำหนดดอกเบี้ยและเงินเพิ่มตามที่ผู้ฟ้องคดีมีคำขอดังกล่าว แต่ศาลมีดุลพินิจที่จะกำหนดดอกเบี้ยนับถัดจากวันฟ้องคดีจนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามที่เห็นสมควรได้ จึงกำหนดให้ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของจำนวนเงิน ๑,๓๕๐,๐๐๐ บาท ตามมาตรา ๒๒๔ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ จนกว่าจะชำระเสร็จ กรณีผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนหนังสือ ที่ ผทบ. (๒ก) ๑๖/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๓ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุโดยไม่ได้รับสิทธิประโยชน์ตามมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง (๕) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ นั้น เห็นว่า หนังสือฉบับดังกล่าวเป็นการแจ้งความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการพิจารณาทบทบัญญัติมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ ว่า กิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้จัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดประโยชน์ตอบแทนที่พนักงานได้รับไม่น้อยกว่าประโยชน์ตอบแทนตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานแล้ว การที่ผู้อำนวยการอาวุโส ฝ่ายทรัพยากรบุคคล มีหนังสือฉบับดังกล่าวถึงผู้ฟ้องคดี จึงมิได้เป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายที่มีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีโดยตรง จึงมิใช่คำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และมีใช้เหตุที่เป็นข้อพิพาทที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายโดยตรง ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงมิได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้จากการที่ผู้อำนวยการอาวุโส ฝ่ายทรัพยากรบุคคลมีหนังสือดังกล่าว ศาลจึงไม่จำเป็นต้องมีคำบังคับให้เพิกถอนหนังสือดังกล่าวตามคำขอของผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามดำเนินการจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีถูกเลิกจ้างไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเงิน ๑,๓๕๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๓ รวม ๓๖๕ วัน เป็นเงิน ๑๐๑,๒๕๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น

/๑,๔๕๑,๒๕๐ บาท...

๑,๔๕๑,๒๕๐ บาท และดอกเบียในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ จนกว่าจะชำระเสร็จ ให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด และยกฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในกรณีที่ฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษา หรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ร่วมกันหรือแทนกันกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี ทั้งนี้ ให้คืนค่าธรรมเนียมศาลตามส่วนของการชนะคดี ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ส่วนค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามอุทธรณ์ว่า มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติว่า กิจการของ ธปท. ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์... และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นหน่วยงานของรัฐที่ดำเนินการกิจไม่แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ จึงได้รับยกเว้นตามกฎหมายกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ (๓) ที่กำหนดมิให้ใช้บทบัญญัติตามหมวด ๑๑ เรื่องค่าชดเชย ตั้งแต่มาตรา ๑๑๘ ถึงมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ บังคับแก่นายจ้างซึ่งจ้างลูกจ้างทำงานที่ไม่ได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้ คือ ก่อนที่จะมีการแก้ไขพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ โดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้มีบันทึกเรื่องเสร็จที่ ๒๖๒/๒๕๑๖ เดือนตุลาคม ๒๕๑๖ และบันทึก เรื่อง สถานภาพของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เดือนพฤษภาคม ๒๕๔๓ (เนื่องจากในขณะนั้นกฎหมายยังมิได้ระบุสถานภาพของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อย่างชัดเจน) สรุปสาระสำคัญได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ เป็นธนาคารกลางปฏิบัติหน้าที่แทนรัฐในการดำเนินกิจการควบคุมการเงินและการคลังของรัฐให้เป็นไปโดยถูกต้อง เหมาะสม และมีเสถียรภาพ อันเป็นองค์การของรัฐบาลที่มีกฎหมายเฉพาะจัดตั้งขึ้น และเป็นหน่วยงานธุรกิจที่รัฐบาลเป็นเจ้าของซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อดำเนินการอันเป็นสาธารณประโยชน์และเพื่อประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ จึงเป็นรัฐวิสาหกิจตามพระราชบัญญัติการงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๒ ดังนั้น การจ้างงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นการจ้างงานที่มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ และได้รับการยกเว้นไม่ต้องอยู่ในบังคับแห่งประกาศกระทรวงมหาดไทย

/เรื่อง การคุ้มครอง...

เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ลงวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๑๕ นอกจากนี้ ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงาน ได้มีคำพิพากษาที่ ๑๗๘๕/๒๕๒๗ ระหว่างนายสมศักดิ์ ภิระธรรม (เป็นพนักงานธนาคาร แห่งประเทศไทย) โจทก์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นจำเลย เรื่อง คดีแรงงาน ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จัดตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๘๕ เพื่อให้เป็น ธนาคารกลางในการปฏิบัติหน้าที่แทนรัฐ ดำเนินกิจการควบคุมการเงินและการคลังของรัฐ ให้ถูกต้องเหมาะสมและมีเสถียรภาพ กิจการที่ได้รับมอบหมายให้กระทำคือรับมอบ การออกธนบัตรจากกระทรวงการคลัง นอกจากนี้ยังมีธุรกิจประเภทที่พึงเป็นงานธนาคารกลาง ประกอบได้ตั้งที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๘๕ มาตรา ๑๒ อีกหลายประการตั้งแต่อนุมาตรา ๑ ถึงอนุมาตรา ๑๘ แต่ธุรกิจต่างๆ ดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ยังคงดำเนินการในฐานะธนาคารกลางนั่นเอง และกระทำไปตามภาวะ การเงินและเศรษฐกิจของรัฐ มิได้เป็นการแข่งขันกับธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงินอื่น ดังกิจการที่ธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงินอื่นประกอบอยู่ และบางครั้งก็เพื่อส่งเสริม หรือรักษาเสถียรภาพทางการเงินและเศรษฐกิจ มิให้เป็นอุปสรรคหรือกระทบกระเทือนต่อ ความเจริญเติบโตในทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ พระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๘๕ มาตรา ๑๓ ยังได้บัญญัติไว้ด้วยว่า ภายใต้บังคับบทบัญญัติมาตรา ๑๒ ห้ามมิให้ธนาคารแห่งประเทศไทย (๑) ประกอบการค้าหรือมีส่วนได้เสียโดยตรงในกิจการพาณิชย์ อุตสาหกรรม หรือการธุระอย่างอื่น... จึงเป็นที่เห็นได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้มีวัตถุประสงค์ เพื่อแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ ถึงหากจะมีกำไรเกิดขึ้นบ้างจากกิจการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้กระทำก็เพียงเป็นผลพลอยได้เท่านั้น หากเป็นวัตถุประสงค์อันแท้จริงในการจัดตั้ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขึ้นมา ดังนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้รับการยกเว้นไม่ต้องอยู่ภายใต้บังคับ ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ลงวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๑๕ และตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การกำหนดกิจการที่มีให้ใช้บังคับตามประกาศ กระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ลงวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๑๕ (๒) โจทก์จึงไม่มีสิทธิ เรียกร้องค่าชดเชยจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นกิจการที่มีได้มีวัตถุประสงค์ เพื่อแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ จึงเป็นหน่วยงานตามกฎหมายกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ (๓) ที่กำหนดมิให้ใช้ บทบัญญัติตามหมวด ๑๑ เรื่อง ค่าชดเชย ตั้งแต่มาตรา ๑๑๘ ถึงมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติ คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ บังคับแก่นายจ้างซึ่งลูกจ้างทำงานที่ไม่ได้แสวงหากำไร

ในทางเศรษฐกิจ...

ในทางเศรษฐกิจ ต่อมา ในปี พ.ศ. ๒๕๕๑ มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ โดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งในมาตรา ๕ มาตรา ๗ และมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว กำหนดให้ธนาคารแห่งประเทศไทยยังคงเป็นนิติบุคคล และเป็นหน่วยงานของรัฐที่ไม่เป็นส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณและกฎหมายอื่นๆ โดยมีวัตถุประสงค์ในการดำเนินภารกิจอันพึงเป็นงานของธนาคารกลางเพื่อดำรงไว้ซึ่งเสถียรภาพการเงินและเสถียรภาพของระบบสถาบันการเงิน และระบบการชำระเงินมีอำนาจในการออกธนบัตร กำหนดและดำเนินนโยบายทางการเงินของประเทศ จัดการเกี่ยวกับระบบการชำระเงินของประเทศ จัดการทุนสำรองเงินตราของประเทศตามกฎหมายว่าด้วยเงินตรา ดูแลรักษาเงินสำรองระหว่างประเทศของทางการ กำกับดูแลสถาบันการเงินตามที่กฎหมายกำหนด และรักษาเสถียรภาพทางการเงินทั้งภายในและภายนอกประเทศ อันเป็นการปฏิบัติหน้าที่แทนรัฐในการดำเนินกิจการควบคุมการเงินและการคลังของรัฐให้เป็นไปโดยถูกต้อง เหมาะสม และมีเสถียรภาพ นอกจากนี้ ในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติไว้ว่า ห้ามธนาคารแห่งประเทศไทยกระทำการดังต่อไปนี้ (๑) ประกอบการค้าหรือมีส่วนได้เสียโดยตรงในกิจการพาณิชย์หรืออุตสาหกรรมหรือดำเนินการอื่นใดเพื่อหากำไรกับประชาชนโดยตรง... ดังนั้น กิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นหน่วยงานของรัฐที่ยังคงไม่ได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจเหมือนเดิม ซึ่งกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ (๓) กำหนดมิให้ใช้บทบัญญัติตามหมวด ๑๑ เรื่อง ค่าชดเชย ตั้งแต่มาตรา ๑๑๘ ถึงมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ บังคับแก่นายจ้างซึ่งลูกจ้างทำงานที่มีได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ ดังนั้น ภายใต้บังคับของบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวจึงไม่อาจนำเรื่องค่าชดเชยมาใช้บังคับกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ การที่ศาลปกครองชั้นต้นนำพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาเทียบเคียงโดยมิได้นำข้อ (๓) ของกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งเป็นข้อยกเว้นมาพิจารณาประกอบด้วยจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย และหากได้พิจารณากฎหมายจัดตั้งหน่วยงานของรัฐที่มีการบัญญัติข้อความในลักษณะเดียวกับที่ปรากฏในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้วปรากฏว่า สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้วางแนววินิจฉัยในเรื่องนี้ไว้ว่า "...มิให้นำบทบัญญัติ

หมวด ๑๑ เรื่องค่าชดเชย ตั้งแต่มาตรา ๑๑๘ ถึงมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาใช้บังคับแก่หน่วยงานของรัฐที่มีได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ ดังนั้น หน่วยงานของรัฐดังกล่าวจึงไม่จำเป็นต้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่พนักงาน กล่าวคือ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตามเรื่องเสรีจที ๗๘๑/๒๕๕๔ เดือนกันยายน ๒๕๕๔ ได้มีบันทึก เรื่อง การจ่ายค่าชดเชยให้แก่ผู้อำนวยการสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) ที่พ้นจากตำแหน่งเมื่อดำรงตำแหน่งครบวาระ โดยสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) (สมศ.) จัดตั้งโดยพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) พ.ศ. ๒๕๔๓ และมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติองค์การมหาชน พ.ศ. ๒๕๔๒ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่า มาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติองค์การมหาชน พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า กิจการขององค์การมหาชนไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน ทั้งนี้ ผู้อำนวยการ เจ้าหน้าที่ และลูกจ้างขององค์การมหาชน ต้องได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน ซึ่งคำว่า "ประโยชน์ตอบแทน" หมายความว่า ประโยชน์ทุกอย่างแม้มิใช่ประโยชน์ตอบแทนจากการทำงานโดยตรงโดยถือว่า เงินหรือสวัสดิการทุกประเภทที่เป็นประโยชน์ตอบแทนรวมทั้งเงินอื่นๆ ที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ อีกด้วย สำหรับ "ค่าชดเชย" มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ได้กำหนดบทนิยามไว้ให้หมายความว่า เงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างเมื่อเลิกจ้างนอกเหนือจากเงินประเภทอื่นซึ่งนายจ้างตกลงจ่ายให้แก่ลูกจ้าง และมาตรา ๑๑๘ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้กำหนดหลักเกณฑ์การจ่ายค่าชดเชยไว้ และกำหนดข้อยกเว้นในมาตรา ๑๑๙ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ย่อมถือได้ว่าค่าชดเชยเป็นการกำหนดค่าตอบแทนกรณีที่ลูกจ้างถูกเลิกจ้างโดยกำหนดให้เป็นเงินจำนวนหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับระยะเวลาในการทำงานของลูกจ้างอันเป็นไปตามอัตราที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๑๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ฉะนั้น การที่มาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติองค์การมหาชน พ.ศ. ๒๕๔๒ กำหนดให้ผู้อำนวยการต้องได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน ย่อมหมายความว่าถ้าลูกจ้างทั่วไปที่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน

/ได้รับ...

ได้รับประโยชน์ตอบแทนตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานเท่าใด
 ผู้อำนวยการ เจ้าหน้าที่ และลูกจ้างขององค์การมหาชนจะต้องได้รับประโยชน์ตอบแทน
 ตามที่กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานบัญญัติไว้ทุกประการ และในทางกลับกัน
 ถ้าลูกจ้างซึ่งอยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานไม่มีสิทธิใดๆ หรือไม่
 ได้รับความคุ้มครองหรือไม่ได้รับประโยชน์ใดๆ ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน
 ผู้อำนวยการ เจ้าหน้าที่ และลูกจ้างขององค์การมหาชนย่อมไม่มีสิทธิได้รับประโยชน์เช่นเดียวกัน
 ซึ่งคำว่า "กฎหมายคุ้มครองแรงงาน" หมายความว่า พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑
 ทั้งฉบับ รวมถึงพระราชกฤษฎีกาและกฎกระทรวงที่ออกตามความในพระราชบัญญัติ
 คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ กรณีอดีตผู้อำนวยการ สมศ. อยู่ในตำแหน่งผู้อำนวยการ
 สองวาระติดต่อกันรวมระยะเวลาการดำรงตำแหน่งแปดปี โดยเป็นการพ้นจากตำแหน่ง
 เมื่อดำรงตำแหน่งครบวาระตามที่กำหนดไว้ในบันทึกข้อตกลงการปฏิบัติงานในตำแหน่ง
 ผู้อำนวยการสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา ฉบับลงวันที่ ๒๕
 กรกฎาคม ๒๕๔๔ และฉบับลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ จึงถือว่าเป็นการเลิกจ้าง
 ตามมาตรา ๑๑๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ แต่การที่ข้อ (๓)
 ของกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑
 กำหนดมิให้นำบทบัญญัติหมวด ๑๑ เรื่องค่าชดเชย ตั้งแต่มาตรา ๑๑๘ ถึงมาตรา ๑๒๒
 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาใช้บังคับแก่นายจ้างซึ่งลูกจ้างทำงาน
 ที่มีได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ ดังนั้น ภายใต้บังคับของบทบัญญัติแห่งกฎหมายข้างต้น
 สมศ. ซึ่งเป็นองค์การมหาชนที่มีได้มีการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจจึงไม่จำเป็นต้องจ่าย
 ค่าชดเชยให้แก่อดีตผู้อำนวยการ สมศ. รายละเอียดปรากฏตามสำเนาคำวินิจฉัยของ
 สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๗๘๑/๒๕๕๔ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
 ตามเรื่องเสร็จที่ ๑๐๖๓/๒๕๕๔ เดือนธันวาคม ๒๕๕๔ ได้มีบันทึก เรื่อง การจ่ายค่าชดเชย
 ในกรณีออกจากงานเพราะเหตุเกษียณอายุของเจ้าหน้าที่สถาบันเทคโนโลยีนิวเคลียร์แห่งชาติ
 (องค์การมหาชน) (สทน.) ที่เป็นหน่วยงานของรัฐซึ่งจัดตั้งโดยพระราชกฤษฎีกาจัดตั้ง
 สถาบันเทคโนโลยีนิวเคลียร์แห่งชาติ (องค์การมหาชน) พ.ศ. ๒๕๔๔ และมาตรา ๕ แห่ง
 พระราชบัญญัติองค์การมหาชน พ.ศ. ๒๕๔๒ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่า
 มาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติให้กิจการขององค์การมหาชนไม่อยู่ภายใต้
 บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ กฎหมาย

/ว่าด้วย...

ว่าด้วยการประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน ทั้งนี้ ผู้อำนวยการ เจ้าหน้าที่ และลูกจ้างขององค์การมหาชนต้องได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน ประกอบกับข้อ (๓) ของกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ กำหนดมิให้ใช้บทบัญญัติหมวด ๑๑ ค่าชดเชย ตั้งแต่มาตรา ๑๑๘ ถึงมาตรา ๑๒๒ บังคับแก่นายจ้างซึ่งลูกจ้างทำงานที่มีได้แสวงหากำไร ในทางเศรษฐกิจ ดังนั้น ภายใต้บังคับของบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวข้างต้น สทท. ซึ่งเป็นองค์การมหาชนที่มีได้มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหากำไรเป็นหลัก จึงไม่จำเป็นต้องจ่าย ค่าชดเชยตามมาตรา ๑๑๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ให้แก่เจ้าหน้าที่ ออกจากงานเพราะเกษียณอายุ ทั้งนี้ ตามแนวทางที่คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๙) ได้เคยวินิจฉัยไว้ในเรื่องเสรีที่ ๗๘๑/๒๕๕๔ ดังนั้น การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาว่า พนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐและมีได้แสวงหากำไร ในทางเศรษฐกิจมีสิทธิได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีพ้นจากตำแหน่งและออกจากงาน ไม่น้อยกว่าค่าชดเชยที่กำหนดในมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงไม่ชอบด้วยข้อกฎหมาย อีกทั้ง ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามเห็นว่า ได้จัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทน ไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ แล้ว ดังนี้ คือ ได้จัดให้มีข้อบังคับกำหนดให้พนักงานได้รับประโยชน์ตอบแทนอันได้แก่ เงินเดือน ค่าจ้าง เงินอื่นๆ สวัสดิการ และสิทธิประโยชน์ต่างๆ ทั้งในขณะที่เป็นพนักงานและเมื่อพ้นจากการเป็นพนักงานแล้ว ซึ่งเป็นไปตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ นอกจากนี้ บทบัญญัติดังกล่าวได้บัญญัติว่า กิจการของ ธปท. ไม่อยู่ภายใต้ บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ เป็นผลให้การบริหารงานของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในด้านต่างๆ ที่เกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลไม่ตกอยู่ในบังคับของกฎหมาย ดังกล่าว ประโยชน์ตอบแทนใดๆ ของพนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะมีขึ้นได้ ก็ต้องเป็นไปตามระเบียบหรือข้อบังคับของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยตรง โดยไม่อาจนำบทบัญญัติ ของมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาบังคับใช้

กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒...

กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ กรณีจึงถือว่าไม่มีระเบียบหรือข้อบังคับของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่จะนำมาบังคับใช้ในการพิจารณาจ่ายค่าชดเชยให้แก่ผู้ฟ้องคดี การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่พิจารณาจ่ายค่าชดเชยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กระทำละเมิดอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติต่อผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด รวมถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นหน่วยงานของรัฐที่ประกอบกิจการไม่แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ จึงได้รับยกเว้นตามกฎหมายกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ (๓) ที่กำหนดมิให้ใช้บทบัญญัติตามหมวด ๑๑ เรื่องค่าชดเชย ตั้งแต่มาตรา ๑๑๘ ถึงมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ บังคับแก่นายจ้างซึ่งลูกจ้างทำงานที่ไม่ได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้ออกระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีพ้นจากตำแหน่งและออกจากงานไม่น้อยกว่าค่าชดเชยตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน จึงไม่เป็นการละเลยต่อหน้าที่และไม่เป็นการกระทำละเมิด สำหรับข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งใช้บังคับพนักงานที่เป็นสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพไว้โดยเฉพาะ โดยกำหนดเกี่ยวกับสิทธิที่พนักงานจะได้รับเงินสมทบที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายครั้งแรกเมื่อพนักงานผู้นั้นเข้าระบบกองทุน รวมทั้งเงินสมทบรายเดือนและผลประโยชน์ที่เกิดจากเงินดังกล่าวทั้งจำนวนหรือตามส่วน หรือไม่มีสิทธิที่จะได้รับเงินดังกล่าว เมื่อพ้นจากงานแล้วแต่กรณีตามข้อ ๘ ข้อ ๑๐ ข้อ ๑๐ ทวิ และข้อ ๑๑ ของข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะเป็นผู้พิจารณาว่าพนักงานที่พ้นจากงานมีสิทธิได้รับเงินดังกล่าวหรือไม่เพียงใด ก่อนที่บริษัทจัดการกองทุนจะจ่ายเงินดังกล่าว และในกรณีที่พนักงานไม่มีสิทธิได้รับเงินสมทบรายเดือน เงินสมทบที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายครั้งแรกและผลประโยชน์ของเงินดังกล่าว บริษัทจัดการกองทุนมีหน้าที่ต้องนำส่งคืนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่พนักงานสิ้นสุดสมาชิกภาพตามข้อ ๔๕ ของข้อบังคับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย (กองทุนที่ ๒) ซึ่งจดทะเบียนแล้ว พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้อบังคับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย (กองทุนที่ ๑) ซึ่งจดทะเบียนแล้ว พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อบังคับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย (กองทุนที่ ๓) ซึ่งจดทะเบียนแล้ว พ.ศ. ๒๕๕๐ ทั้งนี้ เงินสมทบที่จ่ายครั้งแรกและเงินสมทบรายเดือนพร้อมผลประโยชน์ของเงินดังกล่าวในส่วนที่พนักงานที่เป็นสมาชิกไม่มีสิทธิได้รับจากกองทุน

/ให้ถือเป็น...

ให้ถือเป็นรายได้ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และในกรณีเลิกกองทุนและชำระบัญชีเสร็จแล้ว ถ้ามีเงินเหลืออยู่ให้ถือเป็นรายได้ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามข้อ ๑๓ ของข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้น ตามข้อเท็จจริงดังกล่าว เงินสมทบรายเดือน เงินสมทบที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายครั้งแรก และผลประโยชน์ของเงินดังกล่าว จึงยังคงเป็นเงินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้จัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนโดยรวมไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ตามบันทึกตอบของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่ได้ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ไม่ได้กระทำความผิด และไม่ได้ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย การที่ศาลปกครองชั้นต้นกำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องชดใช้ค่าเสียหายโดยเทียบเคียงกับอัตราการจ่ายค่าชดเชยตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานพร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันเกษียณอายุจนกว่าจะชำระเสร็จ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีดำเนินการจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีถูกเลิกจ้างไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานจึงเป็นคำพิพากษาที่ยังคลาดเคลื่อนในข้อกฎหมาย

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ยกฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดีแก้อุทธรณ์ว่า แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะเป็นองค์กรไม่แสวงหากำไร ตามที่สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาให้ความเห็นจนทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับยกเว้นไม่ต้องอยู่ภายใต้บังคับแห่งประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ลงวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๑๕ ก็ตาม แต่ความเห็นดังกล่าวเป็นความเห็นตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๕ เมื่อนับจนถึงปัจจุบันเป็นเวลานานถึง ๔๐ ปี และข้ออ้างตามคำพิพากษากฎีกาที่ ๑๗๘๕/๒๕๒๗ เป็นกรณีที่ศาลพิพากษานับจนถึงปัจจุบันเป็นเวลาเกือบ ๓๐ ปี ซึ่งสภาพสังคมและเศรษฐกิจ รวมทั้งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทยได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก การอ้างอิงดังกล่าวจึงอาจคลาดเคลื่อนจากข้อเท็จจริงในปัจจุบัน กล่าวคือ มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้บัญญัติรับรองผลประโยชน์ตอบแทนของผู้ฟ้องคดีตลอดจนพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดี ๒ ไว้ว่า ต้องได้ผลประโยชน์ตอบแทนไม่ต่ำกว่า

/ผลประโยชน์...

ผลประโยชน์ตอบแทนตามกฎหมายว่าด้วยคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อ้างตาม อุทธรณ์มานั้นเป็นการอ้างตามกฎหมายคนละฉบับกับคำพิพากษาฎีกาที่ ๑๗๘๕/๒๕๒๗ จึงไม่อาจนำกรณีดังกล่าวมาเป็นบรรทัดฐานได้ อีกทั้งในการต่อสู้คดีย่อมมีข้อเท็จจริง การนำสืบพยานหลักฐานที่แตกต่างกัน แม้จะฟ้องร้องกรณีค่าชดเชยเหมือนกัน แต่ก็ไม่จำเป็นต้อง พิพากษาออกมาในแนวทางเดียวกัน ส่วนกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อ้างเกี่ยวกับสถานะ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นองค์กรไม่แสวงหากำไร จึงไม่จำเป็นต้องอยู่ในบังคับแห่งประกาศ กระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ลงวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๑๕ ประกอบกับ ความเห็นของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาที่อ้างว่า "กฎหมายคุ้มครองแรงงาน" หมายความว่าถึง พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ทั้งฉบับ รวมถึงพระราชกฤษฎีกา และกฎกระทรวงที่ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน นั้น ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วย นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าประโยชน์ตอบแทนหมายความรวมถึงประโยชน์ทุกอย่างแม้มิใช่ ประโยชน์ตอบแทนจากการทำงานโดยตรง โดยถือว่าเงินสวัสดิการทุกประเภทเป็นประโยชน์ตอบแทน รวมทั้งเงินอื่นๆ ที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ แต่ "ค่าชดเชย" ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ได้กำหนดบทนิยามไว้ให้ หมายความว่า เงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างเมื่อเลิกจ้างนอกเหนือจากเงินประเภทอื่นที่ นายจ้างตกลงจ่ายให้แก่ลูกจ้าง และมาตรา ๑๑๘ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้กำหนด หลักเกณฑ์การจ่ายเงินค่าชดเชยไว้ว่า หากนายจ้างเลิกจ้างลูกจ้างที่ทำงานโดยมีอายุงานครบ ๑๐ ปี ให้จ่ายค่าชดเชย ๓๐๐ วันแห่งค่าจ้าง แก่ลูกจ้าง นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่ากฎหมายคุ้มครอง แรงงานนั้นได้คุ้มครองสิทธิประโยชน์ขั้นต่ำที่ลูกจ้างพึงได้รับเพื่อมิให้นายจ้างปฏิบัติ เป็นอย่างอื่นได้ โดยกำหนดอายุงานเพียง ๑๐ ปี ก็ได้รับค่าชดเชย ๓๐๐ วัน ของค่าจ้างแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีทรมานทรมานเหนื่อย แรงแยก แรงแจ้งทำงานให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จนถึงวันเลิกจ้าง เป็นเวลานานกว่า ๔๐ ปี ย่อมเป็นเหตุอันสมควรที่จะได้รับค่าชดเชยตามพระราชบัญญัติ คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ อีกทั้ง ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ลงวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๑๕ นั้น ออกมาภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีได้เข้าทำงานเป็นลูกจ้าง ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แล้ว ซึ่งประกาศกระทรวงมหาดไทยฉบับดังกล่าว หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะยึดถือตามประกาศกระทรวงมหาดไทยดังกล่าวย่อมเป็นการเปลี่ยนแปลงสภาพการจ้าง อันเป็นโทษแก่ผู้ฟ้องคดี (ลูกจ้าง) จำต้องได้รับความยินยอมจากลูกจ้างเป็นลายลักษณ์อักษร

จึงจะมี...

จึงจะมีผลบังคับใช้กับผู้ฟ้องคดีได้ การวินิจฉัยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๕๑ จำต้องตีความตามเจตนารมณ์ของการตรากฎหมายหรือตีความตามที่วิญญูชนอ่านและเข้าใจได้ อีกทั้งมาตราดังกล่าวเป็นมาตราจำกัดสิทธิของพนักงานและลูกจ้างรวมถึงผู้ฟ้องคดีด้วย จึงจำเป็นต้องตีความอย่างเคร่งครัด ไม่ขยายความและไม่กระทบสิทธิของผู้ถูกจำกัดสิทธิมากเกินไปเกินกว่าที่จำเป็น ซึ่งมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ บัญญัติให้ผู้ฟ้องคดีควรได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่ต่ำกว่าพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งหมายความรวมถึงควรได้รับค่าชดเชยตามที่กฎหมายกำหนดด้วย ส่วนกรณีความเห็นของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามอ้างอิงมานั้น ตามหลักแล้วความเห็นมิใช่กฎหมายจึงไม่มีผลผูกพันต่อบุคคลทั่วไป และความเห็นดังกล่าวก็เปลี่ยนแปลงไปตามแต่บุคคลที่ให้ความเห็นและเวลาที่เปลี่ยนไป เช่นในกรณีนี้ในปี พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ทำเรื่องไปขอความเห็นต่อสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาแล้ว และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) เห็นว่า เรื่องดังกล่าวเป็นกรณีปัญหาข้อเท็จจริงที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะต้องเป็นผู้พิจารณา ไม่ใช่ปัญหาข้อกฎหมายที่คณะกรรมการกฤษฎีกาจะต้องวินิจฉัยแต่อย่างใด ต่อมา ปี พ.ศ. ๒๕๕๔ สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) และสถาบันเทคโนโลยีนิวเคลียร์แห่งชาติ (องค์การมหาชน) ทำเรื่องที่มีเนื้อหาเช่นเดียวกันกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เคยถามไป สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกากลับมีความเห็นที่แตกต่างออกไปความเห็นดังกล่าวจึงยังไม่อาจรับฟังเป็นที่ยุติของข้อกฎหมายดังกล่าวได้ อีกทั้ง ความเห็นของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาทั้งสองเรื่องดังกล่าว สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้ให้ความเห็นเสร็จสิ้นตั้งแต่เดือนกันยายน ๒๕๕๔ และเดือนธันวาคม ๒๕๕๔ อันอยู่ในวิสัยที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยมีสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีปกครอง ๓ สำนักงานคดีปกครอง สำนักงานอัยการสูงสุด จะทราบเรื่องและเสนอพยานหลักฐานดังกล่าวต่อศาลปกครองชั้นต้นภายในวันสิ้นสุดแสวงหาข้อเท็จจริง แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ไม่ได้มีการยื่นเอกสารหรือพยานหลักฐานดังกล่าวต่อศาลปกครองชั้นต้น จึงไม่อาจอ้างอิงพยานหลักฐานดังกล่าวในชั้นศาลปกครองสูงสุดได้ เพราะเป็นประเด็นที่ไม่ได้กล่าวกันมาในศาลปกครองชั้นต้น อันต้องห้ามพิจารณาตามประมวลวิธีพิจารณาความปกครอง และการที่พระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ ได้มีผลใช้บังคับ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จำต้องพิจารณาระเบียบหรือข้อบังคับ

/ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒...

ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ให้ขัดหรือแย้งกับกฎหมายดังกล่าว หากสิ่งใดไม่มีก็จำเป็นต้องจัดให้มีตามที่กฎหมายกำหนด ซึ่งนอกจากค่าชดเชยแล้วยังมีอีกหลายประการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้จัดให้มีตามที่กฎหมายกำหนด อาทิ ค่าจ้างขั้นต่ำ ๓๐๐ บาทต่อวัน สำหรับผู้ใช้แรงงาน หรือ ๑๕,๐๐๐ บาทต่อเดือน สำหรับพนักงานและลูกจ้างที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี การจ่ายค่าชดเชยกรณีเลิกจ้างและยังมีวันพักผ่อนเหลือตามที่กฎหมายกำหนด การยกเลิกสิทธิการลาไปเรียนต่อต่างประเทศ การเปลี่ยนแปลงวิธีการปรับเงินเดือนโดยเลี่ยงใช้คำว่า ปรับโครงสร้างผลตอบแทน การเปลี่ยนแปลงวิธีการจ่ายเงินบำนาญ โดยลดทอนสิทธิประโยชน์ของผู้รับบำนาญ การกำหนดระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับการแก้ไขเปลี่ยนแปลงสภาพการจ้างอันเป็นโทษแก่ลูกจ้าง เช่น การลดสิทธิประโยชน์ในการรักษาพยาบาลบิดามารดาของพนักงานและลูกจ้าง การลดสิทธิประโยชน์เกี่ยวกับเงินช่วยเหลือบุตร เป็นต้น ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ดำเนินการลดสิทธิประโยชน์ต่างๆ โดยไม่ได้รับความยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรจากลูกจ้างก่อน โดยมีผลต่อพนักงานและลูกจ้างเป็นการทั่วไป อันเป็นการรอนสิทธิของพนักงานและลูกจ้าง ซึ่งขัดต่อกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กลับเข้าใจว่า การบริหารงานบุคคลต่างๆ ของผู้ถูกฟ้องคดีไม่อยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายทั้ง ๔ ฉบับ จึงทำให้การดำเนินการเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ ค่าตอบแทนต่างๆ ขาดความเป็นธรรม และไม่เป็นไปตามกฎหมายทั้ง ๔ ฉบับ ผู้ฟ้องคดีเห็นพ้องด้วยกับคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นเกี่ยวกับการวินิจฉัย สถานะของกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย ว่า เป็นนิติบุคคลแยกต่างหากจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นำส่งเงินสมทบ และเงินสมทบที่ธนาคารจ่ายครั้งแรกเข้ากองทุนให้แก่พนักงานแล้วเงินดังกล่าวจะไม่ใช่เงินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะที่เป็นนายจ้างอีกต่อไป เมื่อพนักงานออกจากงานกองทุนจะเป็นผู้จ่ายเงินสมทบและผลประโยชน์ตอบแทน (เฉพาะส่วนของกองทุน) ให้แก่พนักงาน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ใช่เป็นผู้จ่ายเงินดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดี ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กล่าวอ้างเกี่ยวกับอำนาจในการสั่งให้จ่ายเงินคืนเมื่อสมาชิกสิ้นสภาพ และเมื่อกองทุนเลิกนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เข้าใจคลาดเคลื่อน เนื่องจากตามพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ได้บัญญัติให้เงินสมทบและเงินสะสมที่ส่งเข้ากองทุนสำรองเลี้ยงชีพเป็นทรัพย์สินของกองทุนทันที ส่วนการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีอำนาจเกี่ยวกับการสั่งการให้จ่ายเงินคืนเมื่อสมาชิกสิ้นสภาพและกองทุนเลิกนั้นเป็นเพราะตามพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพได้ให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการกองทุน โดยให้เลือกมาจากฝ่ายนายจ้าง

/และฝ่ายลูกจ้าง...

และฝ่ายลูกจ้าง ซึ่งบุคคลที่มาทำหน้าที่ในการออกระเบียบข้อบังคับของกองทุนนั้นแม้จะมาจากฝ่ายนายจ้างและฝ่ายลูกจ้างแต่ก็มาปฏิบัติหน้าที่ในฐานะกรรมการของกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ในฐานะนายจ้างแต่อย่างใด ททรัพย์สินต่างๆ ของกองทุนก็แยกต่างหากจากทรัพย์สินของนายจ้างตามพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพทำให้เงินที่จ่ายจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพนั้นไม่ใช่เงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างตามนิยามของคำว่า "ค่าชดเชย" ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน ผู้ฟ้องคดีได้รับเงินจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามสิทธิอันพึงมีพึงได้ตามพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ประกอบกับข้อบังคับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มีสิทธิที่จะขอรับเงินที่ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพเพราะผู้ฟ้องคดีไม่ได้ทำผิดเงื่อนไขแต่อย่างใด ทั้งยังไม่มีสิทธิรับเงินใดๆ คืนจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพเนื่องจากเหตุที่ผู้ฟ้องคดีสิ้นสมาชิกภาพอีกด้วย ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงฟังไม่ขึ้น

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมายระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งทำงานติดต่อกันเกิน ๑๐ ปี และได้พ้นจากตำแหน่งและออกจากงานเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ เนื่องจากครบเกษียณอายุโดยมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ ตามข้อ ๖.๖ (๕) ของข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการพนักงาน พ.ศ. ๒๕๔๖ โดยได้รับเงินเดือนเดือนสุดท้ายในอัตรา ๑๓๒,๐๐๐ บาท และค่าครองชีพ ๓,๐๐๐ บาท เป็นเงินเดือนละ ๑๓๕,๐๐๐ บาท และโดยที่มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๑ นายชาญวุฒิ ธนพัฒน์ไพบูลย์ ซึ่งเป็นตัวแทนผู้เกษียณอายุปี พ.ศ. ๒๕๕๒ กับพวกรวม ๔๕ คน ซึ่งรวมทั้งผู้ฟ้องคดีด้วย ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๒ ถึงผู้อำนวยการอาวุโส ฝ่ายทรัพยากรบุคคล ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กำหนดระเบียบหรือ

/ข้อบังคับ...

ข้อบังคับของธนาคารเพื่อให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดในมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง (๕) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ และปฏิบัติตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายค่าชดเชยให้แก่ผู้ฟ้องคดีกับพวกรวม ๔๕ คน ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือ ผู้อำนวยการอาวุโส ฝ่ายทรัพยากรบุคคล ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ ผทบ. (๒ก) ๗/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๒ แจ้งนายชาญวุฒิ ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้จัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้ประโยชน์ตอบแทน สวัสดิการ และสิทธิประโยชน์ต่างๆ แก่พนักงานไว้แล้ว โดยประโยชน์ตอบแทนที่พนักงานได้รับทั้งหมดตามระเบียบและข้อบังคับของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในปัจจุบัน ไม่น้อยกว่าประโยชน์ตอบแทนตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งนายชาญวุฒิได้รับหนังสือดังกล่าวแล้วเมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ โดยผู้อำนวยการอาวุโส ฝ่ายทรัพยากรบุคคล ไม่ได้แจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ฟ้องคดีและพนักงานคนอื่นๆ ที่เกษียณอายุในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ ทราบโดยตรง และเมื่อผู้ฟ้องคดีเห็นว่าระยะเวลาล่วงเลยมาพอสมควรแล้ว แต่ยังไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๓ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แจ้งว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ ได้มีการจ่ายเงินกองทุนสำหรับเลี้ยงชีพให้แก่ผู้ฟ้องคดี แต่ไม่ได้จ่ายค่าชดเชยตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานให้แก่ผู้ฟ้องคดี จึงขอให้มีคำสั่งจ่ายค่าชดเชยให้แก่ผู้ฟ้องคดีจำนวน ๑,๓๕๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของต้นเงินนับแต่วันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๒ และเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ๑๕ ของค่าชดเชยที่ค้างจ่ายทุกระยะเวลา ๗ วัน โดยคำนวณเงินเพิ่มงวดแรกนับแต่วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๒ และคำนวณเงินเพิ่มในอัตราดังกล่าวทุกๆ ระยะเวลา ๗ วัน จนกว่าจะชำระเสร็จ หากเพิกเฉยจะดำเนินการตามกฎหมายต่อไป ซึ่งผู้อำนวยการอาวุโส ฝ่ายทรัพยากรบุคคล ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือที่ ผทบ. (๒ก) ๑๖/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๓ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติให้กิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ นอกจากนี้

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้จัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้ประโยชน์ตอบแทน สวัสดิการ และสิทธิประโยชน์ต่างๆ แก่พนักงานไว้แล้ว และประโยชน์ตอบแทนที่พนักงานได้รับ โดยรวมทั้งหมดตามระเบียบและข้อบังคับของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในปัจจุบันไม่น้อยกว่า ประโยชน์ตอบแทนตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์แล้ว ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้แทนนิติบุคคลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหน้าที่ต้องจัดให้มี ระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่า ที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน แต่ละวันการปฏิบัติหน้าที่หรือปฏิบัติหน้าที่ ล่าช้าเกินสมควรไม่จัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ที่พนักงานและลูกจ้าง จะได้รับไม่น้อยกว่าที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และใช้ดุลพินิจมีคำสั่ง ไม่จ่ายค่าชดเชยให้แก่ผู้ฟ้องคดีโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ละเว้น การปฏิบัติหน้าที่หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร อันเนื่องจากไม่ควบคุมดูแล การดำเนินกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และไม่กำหนดนโยบายหรือแต่งตั้งผู้กำกับดูแลให้มี ระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่า ที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคาร แห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ศาลมีคำพิพากษา หรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามร่วมกันปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติ ธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคาร แห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้ พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วย การคุ้มครองแรงงาน เพิกถอนหนังสือ ที่ ผทบ. (๒ก) ๑๖/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๓ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามร่วมกันหรือแทนกันจ่ายค่าชดเชยให้ผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง (๕) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ในค่าจ้างอัตราสุดท้าย สามร้อยวันของเงินเดือนเดือนสุดท้าย ๑๓๒,๐๐๐ บาท และค่าครองชีพ ๓,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๑,๓๕๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี จากต้นเงิน ๑,๓๕๐,๐๐๐ บาท นับแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ จนถึงวันฟ้องคดีเป็นเงิน ๒๐๒,๕๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๑,๕๕๒,๕๐๐ บาท ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามร่วมกันหรือแทนกันจ่ายดอกเบี้ยในอัตรา

/ร้อยละ ๑๕...

ร้อยละ ๑๕ ต่อปี จากต้นเงิน ๑,๓๕๐,๐๐๐ บาท นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ และเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ๑๕ ของค่าชดเชยที่ต้องจ่ายทุกระยะเวลาเจ็ดวันนับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จตามมาตรา ๙ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามกระทำละเมิดอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติกรณีไม่จัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานหรือลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีถูกเลิกจ้างไม่น้อยกว่าค่าชดเชยตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานหรือไม่ หากเป็นการกระทำละเมิด ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจะต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายให้แก่ผู้ฟ้องคดี หรือไม่ เพียงใด

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติว่า ให้มีธนาคารกลางเรียกว่า "ธนาคารแห่งประเทศไทย" เรียกโดยย่อว่า "ธปท." วรรคสอง บัญญัติว่า ให้ ธปท. เป็นนิติบุคคล มีฐานะเป็นหน่วยงานของรัฐที่ไม่เป็นส่วนราชการ หรือรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณและกฎหมายอื่น มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า กิจการของ ธปท. ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ ทั้งนี้ ธปท. ต้องจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ บัญญัตินิยามคำว่า "ค่าชดเชย" หมายความว่า เงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างเมื่อเลิกจ้าง นอกเหนือจากเงินประเภทอื่นซึ่งนายจ้างตกลงจ่ายให้แก่ลูกจ้าง มาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า ให้นายจ้างจ่ายค่าชดเชยให้แก่ลูกจ้างซึ่งเลิกจ้างดังต่อไปนี้ (๑) ลูกจ้างซึ่งทำงานติดต่อกันครบหนึ่งร้อยสี่สิบวัน แต่ไม่ครบหนึ่งปี ให้จ่ายไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้ายสามสิบวัน หรือไม่น้อยกว่าค่าจ้างของการทำงานสามสิบวันสุดท้ายสำหรับลูกจ้างซึ่งได้รับค่าจ้างตามผลงานโดยคำนวณเป็นหน่วย (๒) ลูกจ้างซึ่งทำงานติดต่อกันครบหนึ่งปี แต่ไม่ครบสามปีให้จ่ายไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้ายเก้าสิบวัน

/หรือไม่น้อยกว่า...

หรือไม่น้อยกว่าค่าจ้างของการทำงานแก่สัปดาห์สุดท้ายสำหรับลูกจ้างซึ่งได้รับค่าจ้างตามผลงาน โดยคำนวณเป็นหน่วย (๓) ลูกจ้างซึ่งทำงานติดต่อกันครบสามปี แต่ไม่ครบหกปี ให้จ่ายไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้ายหนึ่งร้อยแปดสิบวัน หรือไม่น้อยกว่าค่าจ้างของการทำงานหนึ่งร้อยแปดสิบวันสุดท้ายสำหรับลูกจ้างซึ่งได้รับค่าจ้างตามผลงานโดยคำนวณเป็นหน่วย (๔) ลูกจ้างซึ่งทำงานติดต่อกันครบหกปี แต่ไม่ครบสิบปี ให้จ่ายไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้ายสองร้อยสี่สิบวัน หรือไม่น้อยกว่าค่าจ้างของการทำงานสองร้อยสี่สิบวันสุดท้ายสำหรับลูกจ้างซึ่งได้รับค่าจ้างตามผลงานโดยคำนวณเป็นหน่วย (๕) ลูกจ้างซึ่งทำงานติดต่อกันครบสิบปีขึ้นไป ให้จ่ายไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้ายสามร้อยวัน หรือไม่น้อยกว่าค่าจ้างของการทำงานสามร้อยวันสุดท้ายสำหรับลูกจ้างซึ่งได้รับค่าจ้างตามผลงานโดยคำนวณเป็นหน่วย

วรรคสอง บัญญัติว่า การเลิกจ้างตามมาตรานี้ หมายความว่า การกระทำใดที่นายจ้างไม่ให้ลูกจ้างทำงานต่อไปและไม่จ่ายค่าจ้างให้ไม่ว่าจะเป็นเพราะเหตุสิ้นสุดสัญญาจ้างหรือเหตุอื่นใด และหมายความรวมถึงกรณีที่ลูกจ้างไม่ได้ทำงานและไม่ได้รับค่าจ้างเพราะเหตุที่นายจ้างไม่สามารถดำเนินกิจการต่อไป และมาตรา ๑๑๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า นายจ้างไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่ลูกจ้างซึ่งเลิกจ้างในกรณีหนึ่งกรณีใด ดังต่อไปนี้

- (๑) ทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดอาญาโดยเจตนาแก่นายจ้าง
- (๒) จงใจทำให้นายจ้างได้รับความเสียหาย
- (๓) ประมาทเลินเล่อเป็นเหตุให้นายจ้างได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง
- (๔) ผ่าฝืนข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงาน ระเบียบ หรือคำสั่งของนายจ้างอันชอบด้วยกฎหมาย และเป็นธรรม และนายจ้างได้ตักเตือนเป็นหนังสือแล้ว เว้นแต่กรณีที่ร้ายแรง นายจ้างไม่จำเป็นต้องตักเตือน หนังสือเตือนให้มีผลบังคับได้ไม่เกินหนึ่งปีนับแต่วันที่ลูกจ้างได้กระทำความผิด
- (๕) ละทิ้งหน้าที่เป็นเวลาสามวันทำงานติดต่อกันไม่ว่าจะมีวันหยุดคั่นหรือไม่ก็ตามโดยไม่มีเหตุอันสมควร
- (๖) ได้รับโทษจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก และวรรคสอง บัญญัติว่า ในกรณี (๖) ถ้าเป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษต้องเป็นกรณีที่ เป็นเหตุให้นายจ้างได้รับความเสียหาย มาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๐ บัญญัตินิยามคำว่า "กองทุน" หมายความว่า กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า กองทุนจะมีขึ้นได้ต่อเมื่อลูกจ้างและนายจ้างตกลงกันจัดตั้งขึ้นและได้จดทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อเป็นหลักประกันแก่ลูกจ้างในกรณีที่ลูกจ้างตาย ออกจากงาน หรือลาออกจากกองทุน โดยลูกจ้างจ่ายเงินสะสม และนายจ้างจ่ายเงินสมทบตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในข้อบังคับของกองทุนนั้น ทั้งนี้ จะจัดตั้ง

/เป็นกองทุน...

เป็นกองทุนนายจ้างเดี่ยวหรือกองทุนหลายนายจ้าง ซึ่งอาจมีนโยบายการลงทุนนโยบายเดียวหรือหลายนโยบายก็ได้ มาตรา ๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า เมื่อลูกจ้างและนายจ้างตกลงกันจัดตั้งกองทุนขึ้นตามมาตรา ๕ แล้ว ให้ยื่นคำขอจดทะเบียนต่อนายทะเบียนตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง มาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า กองทุนที่ได้จดทะเบียนแล้วให้เป็นนิติบุคคล มาตรา ๗/๑ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า กองทุนประกอบด้วยทรัพย์สิน ดังต่อไปนี้ (๑) เงินสะสมและเงินสมทบ... มาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ภายใต้บังคับมาตรา ๒๓/๒ และมาตรา ๒๓/๓ เมื่อลูกจ้างสิ้นสมาชิกภาพเพราะเหตุอื่นซึ่งมิใช่กองทุนเล็ก ผู้จัดการกองทุนต้องจ่ายเงินจากกองทุนให้แก่ลูกจ้างตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อบังคับของกองทุนและตามที่กำหนดในมาตรา ๒๓/๑ โดยให้จ่ายรวมทั้งหมดคราวเดียวภายในเวลาไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันสิ้นสมาชิกภาพ มาตรา ๒๓/๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า เมื่อลูกจ้างรายใดสิ้นสมาชิกภาพเพราะการเกษียณอายุตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในข้อบังคับของกองทุน หากลูกจ้างรายนั้นแสดงเจตนาขอรับเงินจากกองทุนเป็นงวด ให้ผู้จัดการกองทุนจ่ายเงินจากกองทุนตามเจตนาของลูกจ้าง โดยลูกจ้างรายนั้นยังคงเป็นสมาชิกของกองทุนต่อไปได้ตามระยะเวลาที่กำหนดในข้อบังคับของกองทุน แต่ลูกจ้างรายนั้นและนายจ้างไม่ต้องจ่ายเงินสะสมหรือเงินสมทบสำหรับลูกจ้างรายนั้นอีก ทั้งนี้ การรับเงินจากกองทุนเป็นงวดให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่นายทะเบียนประกาศกำหนด มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า กองทุนย่อยเล็กเมื่อ (๑) นายจ้างเลิกกิจการ (๒) ที่ประชุมใหญ่มีมติให้เลิก (๓) มีกรณีข้อบังคับของกองทุนกำหนดให้เลิก หรือ (๔) นายทะเบียนสั่งให้เลิก กองทุนตามมาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า นายทะเบียนโดยความเห็นชอบของรัฐมนตรีมีอำนาจสั่งให้เลิกกองทุนได้ในกรณีดังต่อไปนี้ (๑) มีพฤติการณ์ที่ทำให้เห็นว่าภาระดำเนินงานของกองทุนขัดต่อวัตถุประสงค์หรือขัดต่อกฎหมาย (๒) มีพฤติการณ์ที่ทำให้เห็นว่ากิจการของกองทุนไม่อาจดำเนินการต่อไปได้ ไม่ว่าเพราะเหตุใด วรรคสอง บัญญัติว่า เมื่อนายทะเบียนสั่งให้เลิกกองทุนตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้มีการชำระบัญชีและให้นายทะเบียนแต่งตั้งผู้ชำระบัญชี ข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการพนักงาน พ.ศ. ๒๕๔๖ ข้อ ๖.๕ กำหนดว่า เพื่อให้พนักงานมีความมั่นคงพื้นฐานในการดำรงชีวิต เสริมสร้างขวัญและกำลังใจ ก่อให้เกิดแรงจูงใจและสนับสนุนการปฏิบัติงานของพนักงาน ซึ่งจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการปฏิบัติงานให้บรรลุวัตถุประสงค์

/ของธนาคาร...

ของธนาคาร ให้ผู้ว่าการกำหนดระเบียบเกี่ยวกับสวัสดิการและสิทธิประโยชน์ต่างๆ โดยคำแนะนำของคณะกรรมการบริหารงานบุคคล ซึ่งครอบคลุมเรื่องต่อไปนี้ (๑) สวัสดิการต่างๆ ในเรื่อง (ก) การรักษาพยาบาล (ข) การกู้ยืมเงิน (ค) เงินช่วยเหลือการศึกษาของบุตร (ง) เงินช่วยเหลือครอบครัว (๒) สิทธิประโยชน์ต่างๆ ในเรื่อง (ก) การดำรงตำแหน่งหน้าที่หรืออายุการทำงาน (ข) เงินทดแทนกรณีพนักงานหรือลูกจ้าง รวมถึงผู้ว่าการและรองผู้ว่าการ ประสบอันตราย เจ็บป่วย หรือสูญหายอันเนื่องมาจากการทำงานให้แก่ธนาคาร หรือปฏิบัติตามคำสั่งของธนาคาร หรือการป้องกันรักษาประโยชน์ให้แก่ธนาคาร (ค) เงินค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด และเงินช่วยเหลือพิเศษ ข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้อ ๓ กำหนดว่า ให้ใช้ข้อบังคับนี้สำหรับพนักงานที่ได้รับการบรรจุก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ หรือลูกจ้างทดลองงานที่ได้รับการจ้างก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ และได้รับการบรรจุเป็นพนักงาน รวมทั้งผู้ว่าการและรองผู้ว่าการที่ได้รับการแต่งตั้งก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ ที่มีได้เป็นสมาชิกของกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งจดทะเบียนแล้ว ข้อ ๔ กำหนดว่า ธนาคารจะจัดให้มีบำเหน็จบำนาญสำหรับพนักงานมีจำนวนและตามวิธีการที่กำหนดในข้อบังคับนี้ ข้อ ๕ กำหนดว่า บำเหน็จ ให้คำนวณดังนี้ (๑) สำหรับพนักงานที่ธนาคารสั่งให้ออกจากงานเพราะเลิกหรือยุบตำแหน่งหรือสั่งให้ออกโดยไม่มีคามผิด (ก) พนักงานที่มีเวลาทำงานไม่ครบ ๑ ปี ให้ตั้งเงินเดือนสุดท้ายคูณด้วย ๑ (ข) พนักงานที่มีเวลาทำงานครบ ๑ ปี แต่ไม่ครบ ๓ ปี ให้ตั้งเงินเดือนสุดท้ายคูณด้วย ๓ (ค) พนักงานที่มีเวลาทำงานครบ ๓ ปี แต่ไม่ครบ ๖ ปี ให้ตั้งเงินเดือนสุดท้ายคูณด้วย ๖ (ง) พนักงานที่มีเวลาทำงานครบ ๖ ปี ขึ้นไป ให้ตั้งเงินเดือนสุดท้ายคูณด้วยเวลาทำงาน (๒) สำหรับพนักงานที่ออกจากงานเพราะเหตุประการอื่น ให้ตั้งเงินเดือนสุดท้ายคูณด้วยเวลาทำงาน และข้อ ๙ กำหนดว่า บำนาญ ให้คำนวณดังนี้ (๑) สำหรับพนักงานที่เข้าทำงานโดยได้รับเงินเดือนและไม่เคยออกจากงานธนาคารตลอดเวลาไม่น้อยกว่า ๒๕ ปีบริบูรณ์ ให้ตั้งเงินเดือนสุดท้ายคูณด้วยเวลาทำงานหารด้วย ๕๐ (๒) สำหรับพนักงานนอกจากที่กล่าวใน (๑) ให้ตั้งเงินเดือนสุดท้ายคูณด้วยเวลาทำงานหารด้วย ๕๕ ข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้อ ๒ กำหนดว่า พนักงานที่เข้าทำงานก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ จะได้รับสิทธิประโยชน์ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ และเมื่อสมัครใจเข้าเป็นสมาชิกของกองทุนจะได้รับสิทธิประโยชน์จากกองทุนแทนสิทธิประโยชน์ที่จะได้รับตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ จึงให้สิทธิการรับเงิน

/ตามข้อบังคับ...

ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพของพนักงานที่เข้าทำงานก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ ซึ่งเป็นสมาชิกนั้นเป็นอันระงับไป ข้อ ๓ วรรคหนึ่ง กำหนดว่าพนักงานที่เป็นสมาชิกต้องจ่ายเงินสะสมเข้ากองทุนเป็นรายเดือนตามอัตราจำนวนเต็มที่พนักงานผู้นั้นกำหนด ระหว่างร้อยละ ๕ ถึง ๑๒ ของเงินเดือนที่พนักงานพึงได้รับจากธนาคารในแต่ละเดือน โดยให้ธนาคารหักจากเงินเดือนดังกล่าวและนำส่งเข้ากองทุนพร้อมกับเงินสมทบรายเดือนของธนาคาร ข้อ ๔ กำหนดว่า ให้ธนาคารจ่ายเงินสมทบเป็นรายเดือนเข้ากองทุนให้แก่พนักงานที่เป็นสมาชิกแต่ละคนในอัตราร้อยละ ๑๒ ของเงินเดือนที่พนักงานผู้นั้นพึงได้รับจากธนาคารในแต่ละเดือน ข้อ ๘ กำหนดว่า พนักงานที่เป็นสมาชิกที่พ้นจากงานไม่ว่าเพราะเหตุใด ให้ได้รับเงินสะสมและผลประโยชน์ของเงินสะสมในส่วนของพนักงานผู้นั้นเต็มจำนวน ข้อ ๙ กำหนดว่า พนักงานที่เป็นสมาชิกไม่มีสิทธิได้รับเงินสมทบที่ธนาคารจ่ายครั้งแรกเมื่อเข้ากองทุน เงินสมทบรายเดือน และผลประโยชน์ที่เกิดจากเงินดังกล่าวเมื่อพ้นจากงานในกรณีใดกรณีหนึ่งดังต่อไปนี้ (๑) ต้องออกจากงานตามคำสั่งของธนาคารเพราะกระทำการทุจริตในหน้าที่หรือเพราะกระทำการประมาทเลินเล่อเป็นเหตุให้ธนาคารต้องเสียหาย (๒) ต้องออกจากงานตามคำสั่งของธนาคารเพราะประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงหรือเพราะเกียจคร้านไม่ตั้งใจปฏิบัติงาน และผู้ว่าการหรือคณะกรรมการธนาคาร แล้วแต่กรณีเห็นว่าไม่สมควรจ่ายเงินดังกล่าวให้ (๓) ถูกลงโทษปลดออกจากงานตามคำสั่งของธนาคารเพราะกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง (๔) ต้องออกจากงานเพราะได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ข้อ ๑๐ กำหนดว่า ภายใต้บังคับข้อ ๙ ให้พนักงานที่เป็นสมาชิกได้รับเงินสมทบรายเดือนและผลประโยชน์ที่เกิดจากเงินสมทบนั้นทั้งจำนวนเมื่อพ้นจากงานในกรณีใดกรณีหนึ่งดังต่อไปนี้ (๑) มีเวลาทำงานที่ธนาคารครบ ๕ ปีแล้ว ในวันที่พ้นจากงาน หรือ (๒) หากมีเวลาทำงานที่ธนาคารไม่ครบ ๕ ปี ในวันที่พ้นจากงานจะต้องเป็นกรณีดังต่อไปนี้ (ก) มีอายุครบ ๕๐ ปีบริบูรณ์แล้วในวันที่พ้นจากงาน หรือ (ข) จำต้องลาออกเพราะไม่สามารถทำงานของธนาคารต่อไปได้โดยเจ็บป่วย ทุพพลภาพ หรือโดยความจำเป็นประการอื่นซึ่งผู้ว่าการหรือคณะกรรมการธนาคารแล้วแต่กรณีได้สอบสวนมีหลักฐานเป็นที่พอใจแล้ว หรือ (ค) ธนาคารสั่งให้ออกเพราะเลิกหรือยุบตำแหน่ง หรือสั่งให้ออกโดยไม่มีความผิด หรือ (ง) ดาย นั้น เห็นว่า แม้มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติให้

/กิจการ...

กิจการของ สปท. ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ก็ตาม แต่ภายใต้บังคับของบทบัญญัติดังกล่าวได้บัญญัติให้ สปท. ต้องจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับ กำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ ดังนั้น แมื่กิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะไม่อยู่ภายใต้บังคับของบทบัญญัติแห่งกฎหมายทั้งสี่ฉบับดังกล่าวก็ตาม แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานหรือลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายทั้งสี่ฉบับดังกล่าว อันถือได้ว่าเป็นมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับพนักงานหรือลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งและออกจากงานตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ ด้วยเหตุครบเกษียณอายุเนื่องจากมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ ตามข้อ ๖.๖ (๕) ของข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการพนักงาน พ.ศ. ๒๕๕๖ ซึ่งหากถือตามมาตรา ๑๑๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ก็เป็นเหตุอื่นใดอันถือได้ว่าเป็นการเลิกจ้างตามบทบัญญัติดังกล่าวได้ ดังนั้น จึงมีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยเบื้องต้นด้วยว่า การที่ผู้ฟ้องคดีพ้นจากการเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพราะเหตุครบเกษียณอายุ เป็นการเลิกจ้างที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องจ่ายค่าชดเชยตามมาตรา ๑๑๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๒ หรือไม่ ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังเป็นยุติว่า ผู้ฟ้องคดีพ้นจากการเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เนื่องจากเกษียณอายุ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อบัญชีว่า การที่ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งและออกจากการทำงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐมิใช่การเลิกจ้าง แต่การที่นายจ้างให้ลูกจ้างออกจากงานเพราะเกษียณอายุ เป็นการให้พ้นจากตำแหน่ง เพราะขาดคุณสมบัติเป็นกรณีที่นายจ้างไม่ให้ลูกจ้างทำงานต่อไปและไม่จ่ายค่าจ้างให้ เนื่องจากการเกษียณอายุจึงเป็นการเลิกจ้าง ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๑๘ วรรคสอง แต่กรณีจะเป็นการเลิกจ้างที่ต้องจ่ายค่าชดเชย ตามมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว หรือไม่นั้น เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นนิติบุคคลจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ และมีฐานะเป็นหน่วยงานของรัฐที่ไม่เป็นส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณและกฎหมายอื่น โดยมีวัตถุประสงค์ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย

/พุทธศักราช...

พุทธศักราช ๒๕๕๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ ว่า มีวัตถุประสงค์ในการดำเนินภารกิจอันพึงเป็นงานของธนาคารกลาง เพื่อดำรงไว้ซึ่งเสถียรภาพทางการเงิน และเสถียรภาพของระบบสถาบันการเงินและระบบการชำระเงิน ดังนั้น การดำเนินกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นการดำเนินกิจการในฐานะธนาคารกลางเพื่อส่งเสริมและรักษาเสถียรภาพทางการเงินและเศรษฐกิจ มิได้เป็นการแข่งขันกับธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงินอื่นดั่งกิจการที่ธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงินอื่นประกอบอยู่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมิได้มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงกำไรในทางเศรษฐกิจ ถึงหากจะมีกำไรเกิดขึ้นบ้างจากกิจการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้กระทำก็เพียงเป็นผลพลอยได้เท่านั้น หากใช้เป็นวัตถุประสงค์อันแท้จริงในการจัดตั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขึ้นมา ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มีวัตถุประสงค์ในการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ จึงได้รับยกเว้นตามกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ (๓) มิให้นำบทบัญญัติหมวด ๑๑ ค่าชดเชยตั้งแต่มาตรา ๑๑๘ ถึงมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาใช้บังคับ การที่ผู้ฟ้องคดีพ้นจากการเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพราะเหตุเกษียณอายุจึงเป็นการเลิกจ้างที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ต้องจ่ายค่าชดเชย ตามมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามประเด็นข้อพิพาทต่อไปว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องออกระเบียบจ่ายค่าชดเชยและดอกเบี้ยตามฟ้องแก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ ข้อเท็จจริงในคดีปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งหน้าที่ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ ด้วยเหตุเกษียณอายุ โดยไม่มีการกำหนดประโยชน์ตอบแทนประเภทค่าชดเชยเนื่องจากการเลิกจ้างผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือทวงถามให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายเงินชดเชยเนื่องจากการเลิกจ้างเพราะเกษียณอายุ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับหนังสือของผู้ฟ้องคดีแล้ว และให้ฝ่ายทรัพยากรบุคคลมีหนังสือตอบมาว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้จัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้ประโยชน์ตอบแทนที่ได้รับไม่น้อยกว่าประโยชน์ตอบแทนที่กำหนดไว้ในกฎหมายต่างๆ แล้ว และปัจจุบันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ยังไม่ได้ดำเนินการออกระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับค่าชดเชยของพนักงานและลูกจ้าง นั้น เมื่อพิจารณาข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทูลเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๔ และข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๔ จะเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้จัดให้พนักงานได้รับประโยชน์ตอบแทนตามระบบบำนาญ

/บำนาญ...

บำนาญหรือกองทุนสำรองเลี้ยงชีพแล้วแต่กรณีเมื่อพนักงานพ้นจากตำแหน่งและออกจากงาน ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. ๒๕๕๖ ในลักษณะ เดียวกันกับค่าชดเชย โดยมีรายละเอียดการจ่ายประโยชน์ตอบแทน ดังนี้ (ก) ระบบบำเหน็จ บำนาญสำหรับพนักงานที่ได้รับการบรรจุก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ ที่มีได้เป็นสมาชิก ของกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทยซึ่งจดทะเบียนแล้ว โดยบำเหน็จ เป็นเงินที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายให้พนักงานครั้งเดียวเมื่อออกจากงาน ซึ่งคำนวณจาก เงินเดือนสุดท้ายคูณด้วยเวลาทำงานตามหลักเกณฑ์ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กำหนด ส่วนบำนาญเป็นเงินที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายให้พนักงานเป็นรายเดือนหลังออกจากงาน ซึ่งคำนวณจากเงินเดือนสุดท้ายคูณด้วยเวลาทำงานหารด้วย ๕๐ หรือเงินเดือนสุดท้าย คูณด้วยเวลาทำงานหารด้วย ๕๕ แล้วแต่กรณี รวมทั้งเงินชดเชยพร้อมผลประโยชน์และ เงินเพิ่มพร้อมผลประโยชน์ตามหลักเกณฑ์ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กำหนด (ข้อบังคับธนาคาร แห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้อ ๒ ข้อ ๕ ข้อ ๕ ทวิ ข้อ ๙ ข้อ ๙ ทวิ ข้อ ๑๑ ข้อ ๑๓ ทวิ และข้อ ๑๔) (ข) ระบบกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ สำหรับพนักงานที่ได้รับการ บรรจุตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ เป็นต้นไป และพนักงานที่ได้รับการบรรจุก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ ซึ่งสมัครใจเข้าเป็นสมาชิกของกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้จ่ายเงินสมทบเป็นรายเดือนเข้ากองทุนให้แก่พนักงานที่เป็นสมาชิกแต่ละคนในอัตรา ร้อยละ ๑๒ ของเงินเดือนที่พนักงานผู้นั้นพึงได้จากธนาคารในแต่ละเดือน ทั้งนี้ เพื่อเป็น สวัสดิการตลอดจนเป็นหลักประกันให้แก่สมาชิกและครอบครัวเมื่อสมาชิกตายหรือออกจากงาน ซึ่งเป็นไปในทำนองเดียวกับเงินค่าชดเชยที่จ่ายให้แก่ลูกจ้างเมื่อเลิกจ้าง สำหรับพนักงาน ที่เข้าทำงานก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ ที่เป็นสมาชิกกองทุน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยังได้ จ่ายเงินสมทบที่ธนาคารจ่ายครั้งแรกเมื่อเข้ากองทุนแก่พนักงานแต่ละรายตามสิทธิที่พึงได้รับ ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ ในกรณีที่พนักงาน ที่เข้าทำงานก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ ที่เป็นสมาชิกกองทุน หากในวันที่พ้นจากงานแล้ว ได้รับเงินสมทบที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก เงินสมทบรายเดือน และผลประโยชน์ของเงินดังกล่าว จากกองทุนน้อยกว่าเงินที่คำนวณได้จากบำเหน็จ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะจ่ายเงินเพิ่มให้อีก จำนวนหนึ่งเท่ากับจำนวนที่เป็นส่วนต่างระหว่างเงินสมทบที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก เงินสมทบ รายเดือน และผลประโยชน์ของเงินดังกล่าวที่ได้รับจากกองทุนกับจำนวนเงินที่คำนวณได้จาก บำเหน็จ (ตามข้อ ๑ ข้อ ๔ ข้อ ๑๑ ข้อ ๑๒ ของข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วย

/กองทุน...

กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้อ ๔๑ และข้อ ๔๒ ของข้อบังคับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งจดทะเบียนแล้ว) การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จัดให้พนักงาน ได้รับประโยชน์ตอบแทนตามระบบบำเหน็จบำนาญ หรือกองทุนสำรองเลี้ยงชีพแล้วแต่กรณี เมื่อพนักงานพ้นจากตำแหน่งและออกจากงานโดยไม่มีผิด ตามข้อบังคับธนาคาร แห่งประเทศไทย ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. ๒๕๕๖ ในทำนองเดียวกับค่าชดเชย ไม่ว่าจะเรียกชื่ออื่นใดก็ถือเป็นผลประโยชน์ตอบแทนที่ได้รับจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดี เป็นพนักงานที่เข้าทำงานก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ และสมัครใจเข้าเป็นสมาชิกของ กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายเงินสมทบเป็นรายเดือนเข้ากองทุนให้แก่ผู้ฟ้องคดี ในอัตราร้อยละ ๑๒ ของเงินเดือนที่พนักงานผู้นั้นพึงได้จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในแต่ละเดือน และต้องจ่ายเงินสมทบที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายครั้งแรกเมื่อเข้ากองทุนแก่ผู้ฟ้องคดี หากผู้ฟ้องคดี ได้รับเงินสมทบที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายครั้งแรก เงินสมทบรายเดือน และผลประโยชน์ของ เงินดังกล่าวน้อยกว่าเงินที่คำนวณได้จากบำเหน็จ ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องจ่ายเงินเพิ่มให้อีกจำนวนหนึ่ง เท่ากับจำนวนที่เป็นส่วนต่างระหว่างเงินสมทบที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายครั้งแรก เงินสมทบ รายเดือน และผลประโยชน์ของเงินดังกล่าวกับเงินที่คำนวณได้จากบำเหน็จ เมื่อผู้ฟ้องคดี พ้นจากงานเนื่องจากครบเกษียณอายุ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายเงินประโยชน์ตอบแทนที่เป็น เงินสมทบรายเดือนและผลประโยชน์ รวมทั้งเงินสมทบที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายครั้งแรกและ ผลประโยชน์ ตามข้อ ๑ ข้อ ๔ ข้อ ๗ ข้อ ๑๑ และข้อ ๑๒ ของข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้อ ๔๑ และข้อ ๔๒ ของข้อบังคับกองทุนสำรอง เลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งจดทะเบียนแล้ว พ.ศ. ๒๕๓๙ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี โดยไม่รวมเงินสะสมของผู้ฟ้องคดีและผลประโยชน์ เมื่อพิจารณาประโยชน์ตอบแทนที่ผู้ฟ้องคดี ได้รับทั้งจำนวนจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ณ วันพ้นจากตำแหน่งและออกจากงาน เปรียบเทียบกับค่าชดเชยที่ผู้ฟ้องคดีเรียกร้องมา ผู้ฟ้องคดีได้รับประโยชน์ตอบแทนมากกว่าค่าชดเชย ที่เรียกร้อง โดยผู้ฟ้องคดีอ้างว่ามีสิทธิได้รับค่าชดเชยตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน แต่ได้รับ ประโยชน์ตอบแทนกรณีเกษียณอายุเป็นเงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพในส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายเป็นเงินสมทบในครั้งแรกเมื่อเข้ากองทุน (เงินประเดิม) และจ่ายสมทบเป็นรายเดือนให้ ในอัตราร้อยละ ๑๒ รวมถึงผลประโยชน์ของเงินดังกล่าวเป็นประโยชน์ตอบแทนที่ผู้ฟ้องคดี ได้รับจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าว โดยรวมจะเรียกว่าอย่างไรก็ตาม ก็มีจำนวนสูงกว่า

/ประโยชน์ตอบแทน...

ประโยชน์ตอบแทนตามที่กฎหมายกำหนด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิได้รับเงินค่าชดเชยตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานอีก นั้น เห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีพ้นจากการเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพราะเหตุเกษียณอายุแม้เป็นการเลิกจ้างที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ต้องจ่ายค่าชดเชย ตามมาตรา ๑๑๘ วรรคแรก แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ เนื่องจากได้รับการยกเว้นตามกฎหมายกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ (๓) มิให้นำบทบัญญัติหมวด ๑๑ ค่าชดเชยตั้งแต่มาตรา ๑๑๘ ถึง มาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาใช้บังคับ แต่กรณีต้องวินิจฉัยต่อไปว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ดำเนินการเพื่อให้เป็นไปตามมาตรา ๑๑ พระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้จัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานแล้วหรือไม่ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ออกข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเสี่ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ และข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ กำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนเมื่อพ้นจากการเป็นพนักงานโดยไม่มีความผิด ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. ๒๕๕๖ โดยระบบบำเหน็จบำนาญ สำหรับพนักงานที่ได้รับการบรรจุก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ ที่มีได้เป็นสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทยซึ่งจดทะเบียนแล้ว บำเหน็จเป็นเงินที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายให้พนักงานครั้งเดียวเมื่อออกจากงาน ส่วนบำนาญเป็นเงินที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายให้พนักงานเป็นรายเดือนหลังจากออกจากงาน รวมทั้งเงินชดเชยพร้อมผลประโยชน์และเงินเพิ่มพร้อมผลประโยชน์ตามหลักเกณฑ์ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กำหนด (ข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเสี่ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้อ ๒ ข้อ ๕ ข้อ ๕ ทวิ ข้อ ๙ ข้อ ๙ ทวิ ข้อ ๑๑ ข้อ ๑๓ ทวิ) และระบบกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ สำหรับพนักงานที่ได้รับการบรรจุตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ เป็นต้นไป และพนักงานที่ได้รับการบรรจุก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ ซึ่งสมัครใจเข้าเป็นสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งจดทะเบียนแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายเงินสมทบเป็นรายเดือนเข้ากองทุนให้แก่พนักงานที่เป็นสมาชิกแต่ละคนในอัตราร้อยละ ๑๒ ของเงินเดือนที่พนักงานผู้นั้นพึงได้จากธนาคารในแต่ละเดือน สำหรับพนักงานที่เข้าทำงานก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙

ที่เป็น...

ที่เป็นสมาชิกกองทุน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยังจ่ายเงินสมทบที่ธนาคารจ่ายครั้งแรกเมื่อเข้ากองทุนแก่พนักงานแต่ละรายตามสิทธิที่พึงได้รับจากธนาคาร โดยเงินสมทบที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายครั้งแรก (เงินเพิ่มเติม) ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ มีหลักการคำนวณคือ พนักงานปัจจุบันที่เข้าเป็นสมาชิกกองทุนควรจะได้รับเงินที่ธนาคารจ่ายสมทบรายเดือนเข้ากองทุนพร้อมผลประโยชน์เมื่อเกษียณอายุไม่น้อยกว่าบำนาญเมื่อเกษียณอายุ หากได้รับน้อยกว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะจ่ายเงินชดเชยให้เมื่อเข้ากองทุนเป็นเงินเพิ่มเติมเรียกว่า เงินสมทบที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายครั้งแรก และกรณีพนักงานที่เข้าทำงานก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ ที่เป็นสมาชิกกองทุน หากในวันที่พ้นจากงานได้รับเงินสมทบที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก เงินสมทบรายเดือน และผลประโยชน์ของเงินดังกล่าวจากกองทุนน้อยกว่าเงินที่คำนวณได้จากบำเหน็จ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะจ่ายเงินเพิ่มให้อีกจำนวนหนึ่งเท่ากับจำนวนที่เป็นส่วนต่างระหว่างเงินสมทบที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายครั้งแรก เงินสมทบรายเดือน และผลประโยชน์ของเงินดังกล่าวที่ได้รับจากกองทุนกับจำนวนเงินที่คำนวณได้จากบำเหน็จ (ข้อ ๑ ข้อ ๔ ข้อ ๑๑ ข้อ ๑๒ ของข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ และข้อ ๔๑ ข้อ ๔๒ ของข้อบังคับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งจดทะเบียนแล้ว พ.ศ. ๒๕๓๙) การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จัดให้พนักงานได้รับประโยชน์ตอบแทนตามระบบบำเหน็จ บำนาญ หรือระบบกองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ และข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ ถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้จัดให้มีข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนเมื่อพ้นจากการเป็นพนักงานแล้ว และเนื่องจากกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน จึงไม่อาจนำบทนิยาม "ค่าชดเชย" ตามมาตรา ๑๑๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาใช้กับเงินที่พนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับเมื่อออกจากงานได้ เมื่อพิจารณาประโยชน์ตอบแทนที่ผู้ฟ้องคดีได้รับเมื่อพ้นจากตำแหน่งและออกจากงานเนื่องจากเกษียณอายุ ผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานที่เข้าทำงานก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ และเข้าเป็นสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทยซึ่งจดทะเบียนแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงจ่ายเงินสมทบเป็นรายเดือนเข้ากองทุนให้แก่ผู้ฟ้องคดีในอัตราร้อยละ ๑๒ ของเงินเดือนที่พนักงานผู้นั้นพึงได้จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในแต่ละเดือน และจ่ายเงินสมทบที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก

/เมื่อเข้า...

เมื่อเข้ากองทุนแก่ผู้ฟ้องคดีตามสิทธิที่พึงได้รับจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นอกจากนี้ หากผู้ฟ้องคดีได้รับเงินสมทบที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก เงินสมทบรายเดือนและผลประโยชน์ของเงินดังกล่าว น้อยกว่าเงินที่คำนวณได้จากบำเหน็จ ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุน เลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องจ่ายเงินเพิ่มให้อีกจำนวนหนึ่งเท่ากับจำนวน ที่เป็นส่วนต่างระหว่างเงินสมทบที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายครั้งแรก เงินสมทบรายเดือน และ ผลประโยชน์ของเงินดังกล่าวกับเงินที่คำนวณได้จากบำเหน็จ ผู้ฟ้องคดีได้รับประโยชน์ตอบแทน จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ณ วันพ้นจากตำแหน่งและออกจากงานที่อยู่ในระบบกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ เป็นเงินในส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายเป็นเงินสมทบในครั้งแรกเมื่อเข้ากองทุน (เงินประเดิม) และจ่ายสมทบเป็นรายเดือนให้อัตราร้อยละ ๑๒ และเมื่อพิจารณาค่าชดเชยตามมาตรา ๑๑๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ที่บัญญัติให้นายจ้างจ่ายค่าชดเชยให้แก่ ลูกจ้างซึ่งเลิกจ้าง กรณีของผู้ฟ้องคดีซึ่งทำงานติดต่อกันครบสิบปีขึ้นไป ให้จ่ายไม่น้อยกว่า ค่าจ้างอัตราสุดท้ายสามร้อยวัน เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเงินที่ผู้ฟ้องคดีได้รับในส่วนที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายเป็นเงินสมทบในครั้งแรกเมื่อเข้ากองทุน (เงินประเดิม) และจ่ายสมทบ เป็นรายเดือนให้อัตราร้อยละ ๑๒ จำนวนเงินสมทบในครั้งแรกเมื่อเข้ากองทุนและจ่ายสมทบ เป็นรายเดือนมีจำนวนมากกว่าเงินชดเชยดังกล่าว ถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้รับประโยชน์ตอบแทน กรณีพ้นจากการเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิได้รับค่าชดเชยตามฟ้องอีก

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามดำเนินการจัดให้มี ระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีถูกเลิกจ้าง ไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเงิน ๑,๓๕๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๓ รวม ๓๖๕ วัน เป็นเงิน ๑๐๑,๒๕๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๔๕๑,๒๕๐ บาท และดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงิน ดังกล่าว ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ จนกว่าจะชำระเสร็จ ให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด และยกฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในกรณีที่ฟ้อง ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ร่วมกันหรือแทนกัน กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี ทั้งนี้ ให้คืนค่าธรรมเนียมศาลตามส่วน

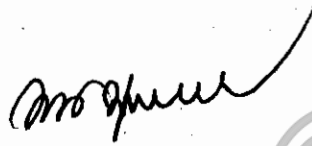

/ของการชนะคดี...

ของการชนะคดีให้แก่ผู้ฟ้องคดี ส่วนคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก นั้น ศาลปกครองสูงสุด
ไม่เห็นพ้องด้วย

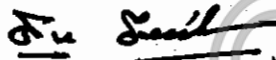
พิพากษากลับเป็นให้ยกฟ้อง และให้คืนค่าธรรมเนียมศาลในชั้นอุทธรณ์ทั้งหมด
แก่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม

นายมนูญ ปุณฺณกริยากร
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายสุเมธ รอยกุลเจริญ
ประธานแผนกคดีวินัยการคลังและการงบประมาณ
ในศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายสมชาย งามวงศ์ชน
ประธานแผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลปกครองสูงสุด

นายประวิตร บุญเทียม
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายกิตตนัย ธรรมรัช

มีความเห็นแย้ง

/ความเห็นแย้ง...

ความเห็นแย้ง

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๗๐/๒๕๕๕

แม้มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้เฉพาะในกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ บัญญัติให้กิจการของ ธปท. ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ก็ตาม แต่ภายใต้บังคับของบทบัญญัติดังกล่าวได้บัญญัติให้ ธปท. ต้องจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ ดังนั้น แม้อีกกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะไม่อยู่ภายใต้บังคับของบทบัญญัติแห่งกฎหมายทั้งสี่ฉบับดังกล่าวก็ตาม แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานหรือลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายทั้งสี่ฉบับดังกล่าว อันถือได้ว่าเป็นมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับพนักงานหรือลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งและออกจากงานตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ ด้วยเหตุครบเกษียณอายุ เนื่องจากมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ ตามข้อ ๖.๖ (๕) ของข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการพนักงาน พ.ศ. ๒๕๔๖ ซึ่งหากถือตามมาตรา ๑๑๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ก็เป็นเหตุอื่นใดอันถือว่าเป็นการเลิกจ้างตามบทบัญญัติดังกล่าวได้ ดังนั้นจึงมีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยเบื้องต้นด้วยว่า การที่ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งและออกจากงานเนื่องจากครบเกษียณอายุโดยมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ ถือเป็นการเลิกจ้างหรือไม่ และเมื่อพิจารณาตามพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ รวมถึงฉบับแก้ไขเพิ่มเติม และข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทยว่าด้วยการพนักงาน พ.ศ. ๒๕๔๖ มิได้กำหนดความหมายของการเลิกจ้างตั้งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ กรณีจึงต้องอาศัยบทบัญญัติตามมาตรา ๔ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ที่บัญญัติว่า เมื่อไม่มีบทกฎหมายที่จะยกมาปรับคดีได้ ให้วินิจฉัยคดีนั้นตามจารีตประเพณีแห่งท้องถิ่น ถ้าไม่มีจารีตประเพณี เช่นว่านั้น ให้วินิจฉัยคดีอาศัยเทียบบทกฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่ง และถ้าบทกฎหมายเช่นนั้น ก็ไม่มีด้วย ให้วินิจฉัยตามหลักกฎหมายทั่วไป ซึ่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ เป็นบทกฎหมายที่ใกล้เคียงพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕

ในส่วนที่...

ในส่วนที่ว่าด้วยการคุ้มครองพนักงานหรือลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อย่างยิ่ง เมื่อพิเคราะห์ มาตรา ๕ ประกอบมาตรา ๑๑๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ แล้ว กรณีถือว่าพ้นจากตำแหน่งและออกจากงานเนื่องจากครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ อันเป็นเหตุอื่นใด ที่นายจ้างไม่ให้ออกจ้างทำงานต่อไปและไม่จ่ายค่าจ้างให้ เป็นผลที่เกิดขึ้นโดยตรงตามข้อ ๖.๖ (๕) ของข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทยว่าด้วยการพนักงาน พ.ศ. ๒๕๔๖ ซึ่งกำหนดว่า การออกจากงานครบเกษียณอายุ ให้พนักงานผู้มีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์พ้นจากตำแหน่ง ในวันที่ ๑ ตุลาคม หลังจากที่พนักงานผู้นั้นมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์แล้ว จึงเป็นการเลิกจ้าง โดยที่พนักงานหรือลูกจ้างมิได้กระทำความผิดตามที่กำหนดในข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย แต่ประการใด และการวินิจฉัยในส่วนนี้ มิได้เป็นการนำพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาปรับใช้โดยตรง แต่เป็นการเทียบบทกฎหมายที่ใกล้เคียงในเรื่องการเลิกจ้าง เท่านั้น โดยมีจำต้องวินิจฉัยว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อยู่ภายใต้บังคับตามมาตรา ๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ หรือไม่ จึงมีปัญหาค่าจะต้องพิจารณาต่อไปว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติกรณีไม่จัดให้มี ระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีถูกเลิกจ้าง ไม่น้อยกว่าค่าชดเชยตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน หรือไม่ นั้น เห็นว่า เมื่อมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ ได้กำหนดให้ ธปท. ต้องจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับ ประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงาน สัมพันธ์ เมื่อข้อเท็จจริงรับกันว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้จ่ายค่าชดเชยให้แก่ผู้ฟ้องคดี เพราะเหตุว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้จัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการดังกล่าว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อ้างว่าได้จัดประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์แล้วนั้น โดยกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างที่ครบเกษียณอายุ ได้รับประโยชน์ตอบแทนระบบบำเหน็จบำนาญหรือกองทุนสำรองเลี้ยงชีพรวมถึง สิทธิประโยชน์อื่นๆ แล้วแต่กรณีนั้น เมื่อมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ได้บัญญัติให้นายจ้างจ่ายค่าชดเชยให้แก่ลูกจ้างเลิกจ้าง และเงินค่าชดเชยนั้น ได้มีคำพิพากษาศาลฎีกาวินิจฉัยว่ากรณีที่นายจ้างจ่ายเงินจำนวนหนึ่งซึ่งเป็นเงินอื่นให้แก่

/ลูกจ้าง...

ลูกจ้างเมื่อออกจากงาน เช่น เงินบำเหน็จ เงินสะสม เงินสงเคราะห์ เงินเลี้ยงชีพ เงินสวัสดิการ ฯลฯ แต่ไม่ได้กล่าวถึงการจ่ายค่าชดเชยกรณีดังกล่าวนี้ถือว่าเงินที่จ่ายไปนี้เป็นเงินอื่นไม่ได้จ่ายค่าชดเชย และแม้ว่าเงินที่จ่ายนี้จะมีจำนวนสูงกว่าค่าชดเชยเท่าใดก็ตามก็ไม่ทำให้เงินที่จ่ายนั้นมีค่าชดเชยรวมอยู่ด้วยต้องจ่ายเงินชดเชยอีกตามคำพิพากษาฎีกาที่ ๑๓๘/๒๕๒๕ ที่ ๗๘๑/๒๕๒๕ ที่ ๒ - ๕/๒๕๒๕ ที่ ๘๖/๒๕๒๕ และที่ ๑๒๙๕/๒๕๒๗ ดังนั้น การได้รับบำเหน็จบำนาญ หรือกองทุนสำรองเลี้ยงชีพแล้วแต่กรณีนั้นรวมถึงสิทธิประโยชน์อื่น ๆ จึงเป็นเงินคนละประเภทกับค่าชดเชย การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้จ่ายค่าชดเชยให้แก่ผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามที่มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ ได้กำหนดไว้เป็นมาตรฐานซึ่งต้องไม่น้อยกว่าตามที่มาตรา ๑๑๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ บัญญัติไว้ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามไม่จัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีถูกเลิกจ้าง จึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายบัญญัติให้ต้องปฏิบัติ และการกระทำดังกล่าวทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายไม่ได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีพ้นจากตำแหน่งและออกจากงาน จึงเป็นการกระทำละเมิดอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ส่วนข้อต่อสู้ในชั้นอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามซึ่งอ้างว่า กองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย (กองทุน) หาได้เป็นนิติบุคคลแยกต่างหากจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ นั้น เห็นว่า การวินิจฉัยประเด็นนี้หาทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปฏิเสธการจ่ายค่าชดเชยให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้ตามที่วินิจฉัยไว้ข้างต้น จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยปัญหานี้ เพราะมิได้ทำให้ผลแห่งคดีเปลี่ยนแปลงเป็นอื่น ส่วนข้อต่อสู้ที่ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นกิจการที่มีได้มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจที่เป็นหน่วยงานตามกฎหมายกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ (๓) ที่กำหนดมิให้ใช้บทบัญญัติตามหมวด ๑๑ เรื่อง ค่าชดเชย ตั้งแต่มาตรา ๑๑๘ ถึงมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ บังคับแก่นายจ้าง ซึ่งลูกจ้างทำงานที่ไม่ได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ นั้น เห็นว่า มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ ได้บัญญัติให้กิจการของ ธปท. ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน ดังนั้น ข้อ (๓) ของกฎหมายกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงไม่มีผลบังคับใช้ต่อ

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ แต่ประการใด เว้นแต่กรณีที่พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทน เช่น โบนัสหรือไม่ ซึ่งต้องนำประโยชน์ตอบแทนตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานมาเทียบเคียง ข้อต่อสู้ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามทั้งหมดจึงฟังไม่ขึ้น ที่ศาลปกครองชั้นต้น พิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามดำเนินการจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีถูกเลิกจ้างไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเงิน ๑,๓๕๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๓ รวม ๓๖๕ วัน เป็นเงิน ๑๐๑,๒๕๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๔๕๑,๒๕๐ บาท และดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ จนกว่าจะชำระเสร็จให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด และยกฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในกรณีที่ฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ร่วมกันหรือแทนกันกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี ทั้งนี้ ให้คืนค่าธรรมเนียมศาลตามส่วนของการชนะคดีให้แก่ผู้ฟ้องคดี ส่วนคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

พิพากษายืน

นายมนูญ ปุณฺณกริยากร

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

